

קיינ גרעסערס דער פון איז נישט פאר האנדל

אין דער גדולה פון

גלייך סקירה והכנה לקראת השהיה בצוותא חדא
ב'קריית מורשת אומן' - ר"ה תשפ"ז

ציון
ציון
ווי
בענק
אין
אדז...
ציון

המפקעל
24

המפתח
10

המפוסד
04

35
בצל חמדת

שומרים זאת פלמידיו, מדי
שנה בשנה להתראות לפגיו,
שוכרים על זה מניעות
עצומות, כי זה תקונם
המיוחד לפני יודע פעלומות.

המפתח

סיפורם המטלטל של לייבי
ואהרל'ה, על ראש השנה
במוחין דקטנות, מול אור
הצדיק שיכול להאיר את
הלב

10

האזנה

זוכר
את כל
המפעל

24

04

המייסד

© כב הזכויות שמורות

יו"ל ע"י:

הנהלת 'קרית מורשת
אומן' בקראת ר"ה
תשפ"ז הבענ"ט

כותבים:

יוסף כיפשיץ, שמואל
מאיר חשין, חיים סופר,
שמעון שפירא, שמואל
אייזיק שפירא.

תמונות:

שאטרסטוק, בורסלב
נייעס, מאגר תמונות
מורשת הנח, מנפניק

עיצוב גרפי:

NSW

אכלו
מעדנים

45

35

הקריה

וב להודות לה' ולזמר לשמך עליון, אשרינו שזכינו לראות את החלום של שנים ארוכות מתמש, אין אברך או בחור, וק"ו הורים רבים שלא ציפו ויחלו שנים שתקום קריה אמיתית לכלל אנ"ש היראים באומן.

כולם נוסעים במסירות נפש לקיים צווי 'איש לא יעדר, כי כל ענין שלי הוא רק ראש השנה' (חיי"מ ת"ד), למרות הדרכים הקשות והארוכות בפרט בשנים האחרונות, אך כשמיצים כבר לאומן מחפשים פינה שקטה וחמימה, שיוכלו להתנתק מכל ההמולה במושקנה, להיות עם כלל אנ"ש מתוך אהבת חברים, ובכך לזכות לנצל ימים קדושים אלו כדבעי, כך שהר"ה יהיה אחרת.

מי מילל ומי פילל, שלמרות שההחלטה הגורלית לכונן ולהקים את הקריה, יצאה בקיץ העבר, שזה ממש זמן קצר מאד, שהיה צריך להספיק להקים קריה ראויה לשמה עם המסעף, אך ראינו בחוש את הסייעתא דשמיא שלוותה אותנו לכל אורך הדרך, שממול כל המניעות העצומות שקמו ועלו מידי יום ביום כפשוטו, מלחמת הסט"א מול הקדושה, אך רבינו הק' השוכן 'מול בית פעור', הלך לפנינו, כמו שהבטיח "מה לכם לךא מאתר שאגני הולך לפניכם" (חיי"מ קצ"א), ואכן לאחר שוך הסערה, בימי ר"ה עצמם, כל מי שזכה להסתופף עם כלל אנ"ש ב'קרית מורשת אומן' יעיד ששנים לא היה לו ר"ה כזה, אם זה הסעודות, הדרשות, הכינוסים, סדרי הלימוד, הרוגע הנפשי, מתחם ענק עם אווירה פסטורלית, השיחת חברים ועוד ועוד, כולם חברו והיו למקשה אחת, אווירה עילאית שקשה לבטאה במילים.

אכן הצלחה ענקית, שאי אפשר להצביע מי יצר אותה, כמובן כולם חשו את המסירות הנפש המיוחדת של מנהלי הקריה, ביחד יד ביד עם הפעילים המסורים של 'מורשת הנחל, אך מעל הכל, זה בכוחו של רבינו הקדוש, שבוודאי היה לו לנחת רוח, שקמה

שזכינו לקחת חלק אמיתי בתיקוני הר"ה שלו, כי בזה תלויים כל התיקונים של הר"ה שלו, כמבואר בארוכה בפל"ח ס"א "שהבטיח להם שגם אחר הסתלקותו כשיהיו נכללים יחד באהבה ואחדות אזי בוודאי יגמור עמם לטובה מה שהתחיל לעסוק עמם עד שיהיו כולם כשרים וצדיקים, ואפילו מי שיתחבר עמם יהיה גם כן איש כשר וצדיק באמת... והחוש מעיד שענין זה של הקיבוץ שמתקבצין כלל אנ"ש על ר"ה לאומן, זהו עיקר הכלליות וקשר האחדות של כל אנ"ש בקשר אחד, ורק בזה אנו מקיימין רצונו ז"ל להיות מחזיקים את עצמם כלל אנ"ש בקשר אחד באהבה ואחדות כנ"ל, ורק על ידי זה עיקר קיום הארת השארתו הקדושה לנצח, כאשר הבטיח ז"ל שענינו לא יופסק והאש שלו תוקד עד ימות המשיח.

תקוותינו, שאנ"ש היקרים הע"י יהנו מחוברת יחודית זו, ויפיקו מכך תועלת מרובה, להתכונן כראוי לר"ה הקרב ובא, להעתיך בתפילה להצלחת כלל הקיבוץ הקדוש, ובפרט על 'קרית מורשת אומן', שנזכה לשכלל ולתקן את כל הנדרש כראוי לרווחת כלל אנ"ש שיחיו, והכל יעבור בשובה ונחת, מתוך אהבת חברים שלימה.

לה יקרת פינת זו.

בעומדינו לקראת ר"ה הבעל"ט, שזו השנה השניה ל'קרית מורשת אומן', רצינו לקיים את ציווי ה'הזכיר לעשות כרוז, שכל מי שספר אל משמעתו ומקרב אליו יהיה על ראש-השנה אצלו, לא יחסר איש (שם), ועל כן, אמרנו נעלה בכתובים כמחווית במחוג, את פנימיות 'קרית מורשת אומן', לגסות להטעים במקצת את האווירה הנעלית שהייתה שם, את הישוב הדעת, אהבת חברים, היראה והשמחה שימשו יחדיו בבחינת "גילו ב'צדקה", "עקר שלמות השמחה הוא על-ידי יראתה" (ליקום כ"ב).

אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלנו

כל מי שזכה להסתופף עם כלל אנ"ש ב'קרית מורשת אומן' יעיד ששנים לא היה לו ר"ה כזה, אם זה הסעודות, הדרשות, הכינוסים, סדרי הלימוד, הרוגע הנפשי, מתחם ענק עם אווירה פסטורלית, השיחת חברים ועוד ועוד

המייסד

כשסיפרו לי
שעומדים לעשות
כזה דבר, ממש
שמחת. אין
דבר חשוב כמו
העניין שעומדים
לעשות, לבנות
מקום שמור לימי
החג, לסעודות
החג; מקום
ללמוד ולהתפלל
ולכל שאר
העניינים.

כבר בתחילת הדרך הוא ביקש מיידו ר' אליעזר קירשבוים שליט"א, להיכנס עימו בעובי הקורה, ובסייעתא דשמיא מרובה, במשך שני עשורים הם עמלים להתקדם קדימה. לפני כמה שנים הם קפצו למים והחלו לבנות בניין, כשבר"ה תשפ"ה זו השנה הראשונה שהחלו ללון בבניין.

אין זה סוד שר' אליעזר קירשבוים הוא אחד מהנהלת מורשת, כך שבמשך השנים הנהלת מורשת ניסתה להיעזר ב'קרית הלינה', אך הדבר עדיין לא היה מספיק בשל, להגיע לשיתוף פעולה אמיתי.

ואכן, שנה שעברה, לאחר שהבניין כבר התפתח לשלב שראוי לשימוש, החליטו הנהלת מורשת הנחל, אולי הגיע הזמן, אולי אפשר לפעול בשיתוף פעולה עם 'קרית הלינה', ולכך ביום ה' י' אייר שהיה ספירת נצח שבנצח, עלו להרה"ח ר' נתן ליברמנש [זצ"ל] להתיעץ עימו האם לעשות את הצעד הזה, היו חששות וספיקות, ולכן הם התאספו לשמוע את דבר ה'.

ר' נתן הכריע! בודאי שיש להקפיד שכל משך הנסיעה, מבואו ועד צאתו, תהיה כמה שיותר בקדושה וטהרה, הן הנסיעות, הן השהיה באומן עצמה.

נעומדינו לקראת השנה השניה של 'קרית מורשת אומן', מחובתנו להעלות על נס, את מי שעמד מאחורי הקלעים ופעל בעושה ומעשה, כדי שתקום 'קרית מורשת אומן' ולא שקט על שמריו, והיה מעורב בכל הפרטים, ה"ה זקן אנ"ש הרה"ח ר' נתן ליברמנש זצ"ל.

נספר בקצרה את מה שקרה מאחורי הקלעים.

מורשת הנחל משקיעה מזה שנים ארוכות בהשקיע צאן העדרים ממיי הנחל נובע מקור חכמה ונותנת טל תחיה לכל שכבות הגיל: ילדים ונערים, בחורים ואברכים, לעורר את הלבבות לעבודת ה', ללבות את האהבה הקדושה לרבינו - שהיא ההתקשרות האמיתית. כפי שאכן רואים ומרגישים ב"ה את תבערת הלבבות בכל התכנסות וחבורה או בשיחת חברים וכדומה, כאשר בחסדי השי"ת העצומים, האש של רבינו בוערת ומתלהטת כהבטחתו הקדושה: "האש שלי תוקד עד ביאת המשיח".

שנים שחולמת הנהלת מורשת הנחל, שעשיה זו תתקיים בכל העתות והזמן, אך דא עקא, בימים הכי קדושים, בימים שאנ"ש היקרים האמונים על ציווי של רביה"ק ועולים אומנה בימים של ר"ה הק', דווקא שם ידיה כבולות, רוצים שכולם יתקבצו יחדיו במתחם אחד שיכיל את כל הצרכים הרוחניים והגשמיים, ומחוסר ממון 'צעקה הנערה ואין מושיע', ההורים חוזרים ומבקשים לעשות הכל, לתת את "הלום שבכתר", אך אין לה את הכלים לכך, כי להקים כזו קריה צריך השקעה של מיליוני דולרים!

יושב בשמים ישחק, וסובב כל הסיבות גלגל שלפני 20 שנה, משמים האירו בליבו של הר' אברהם אלחנן יגלניק שליט"א להקים את 'קרית הלינה' לשם כך הוא גייס את הנגיד ר' ישראל זינגער שליט"א, וכך במשך שנים הוא עמל לפתח את קרית הלינה, ובמשך השנים המקום התרחב וגדל בצורה משמעותית, תוך השקעה אדירה וממון רב, בקריה זו זוכים ללון במחיר מוזל בקדושה וטהרה אלפי אנ"ש הע"י.

לפעמים אדם חושב: 'זה דבר חדש אחכה לשנה הבאה, לראות איך יתפתח המתחם' - זה ממש סכנה. אבל אם כולנו כאחד בלב אחד, נטה כתף שיהיה כזה מתחם שכולו קודש, וכל אחד יאמר: 'ברור שלשם אני הולך', ההירותמות של כולם תעמיד את המקום על רגליו עם כל מה שצריך.

והאמת היא שבשביל זה התכנסו עכשיו. לזכור ולדאוג שהמקום שלי בר"ה זה במתחם הזה, וזה ישפיע על כל קדושת הקיבוץ. להיות שם עם כל החברים כולם ביחד: ילדים, בחורים, אברכים ומבוגרים, זה יוסיף קדושה לכל הקיבוץ. ועלינו להיות חזקים בעניין לכבוד רבינו הק', עם החלטה ברורה, שבר"ה אני לא הולך לשום מקום אחר, בע"ה שנוכל להגיע לשם, כך שבזכות אסיפה זו יהיה המקום מסודר.

לא צריך להתפעל ולפחד מכך שזה שנה ראשונה. אולי זה לא יהיה מושלם, כל דבר בהתחלה יכול להיות לא מושלם, (לא שזה חייב להיות כך

כשסיפרו לי שעומדים לעשות כזה דבר, ממש שמחתי. אין דבר חשוב כמו העניין שעומדים לעשות, לבנות מקום שמור לימי החג, לסעודות החג; מקום ללמוד ולהתפלל ולכל שאר העניינים.

כל הציבור מבין את נחיצות הדבר. יש כבר כמה מתחמים כאלו, בקהילת "קרן אור ו"נחלי דעת" ועוד, שנמצאים שם כל הזמן מלבד כאשר יוצאים להשתטח על הציון. בוודאי שנדרש לעשות כזה דבר לכל הציבור (דער ערנסטער עולם), שלא רוצה לבזבז את זמנו בשטויות, אז בוודאי ובוודאי שצריך להקים מתחם שיוכלו לנצל את הזמן לפני ר"ה כראוי.

ר"ה זה יום תפילה, ר"ה זה יום שצריך להתבטל להקב"ה לגמרי, ובשביל זה באים לאומן, ובוודאי צריך להכין כלים לזה שכולם יוכלו להיות במקום רגוע עם כל הנדרש, לינה, אוכל, בית המדרש, מקוה. זה דחוף וחשוב, ושמחתי שיכולים לעשות כזה דבר.

ברור ופשוט שצריכים לעשות כל מה שאפשר כדי שהמתחם הזה יוקם ויהיה 'תיבת נח' לאברכים ובחורים שיישארו בקדושה כראוי.

היום ספירת "נצח שבנצח" קובעים אנו יתד נאמן, עושים מסירות אמתית, ומצילים את הקדושה באומן, דואגים לכל אלו שרוצים לזכות לר"ה עם ישוב הדעת מתוך דיבוק ואהבת חברים.

וכן הוסיף, שבזוהר מובא כשהגיעו החבריא של רשב"י זי"ע"א לפרשת קדושים היו שמחים, האח! 'קדושה!' עכשיו הרי אנחנו נמצאים בפרשת קדושים, ואנו זוכים להתעסק בשרש הקדושה, במקום הקדוש והנורא של רביה"ק זי"ע"א, אשרינו!

|||

שבועים לאחר מכן, התכנסו הפעילים המסורים של מורשת הנחל, לכינוס ומעמד כינון 'קרית מורשת אומן' בהשתתפות משפיעי אנ"ש ובראשם הרה"ח ר' נתן ליברמנש [זצ"ל], לשמוע על דבר חשיבות העניין.

נצטט בקצרה את דבריו המלהיבים והנחרצים של ר' נתן:

*קריאתו של הרה"ח ר' נתן ליברמנט [זצ"ל]

טייערע ברסלבר חסיד

כאן מדבר נתן ליברמנט

רבותי, עכשיו זה זמן מלחמה אבל אסור לשכוח שמגיע ר"ה וצריך להתכונן, כלפי מה דברים אמורים בוודאי כל אחד מחויב להתפלל שנזכה להגיע לאומן בלי שום עגמת נפש.

לגבי 'קרית מורשת אומן', בוודאי חייבים לפעול שיהיה לנו מקום ששמור וראוי לנו ולילדינו להיות בקיבוץ הקרוב.

אשרי מי שיקבע את עצמו ואת משפחתו במקום הזה, כבר בשנה זו במקום קדוש, בזה הוא יסייע שיוכלו להוציא מהכוח לפועל, כדי שעסקנים יוכלו להכין את מקום כראוי.

שיראה שכל אחד להזדרז להירשם כבר השבוע, לסייע בכך לעסקנים שנכנסו במסירות נפש, להכין את המקום כדבעי, ולא להמתין, כדי שלא יהיה ח"ו רפיון לעסקנים.

מובטחני מי שיזרז להירשם, יזכה בזכות רביה"ק לכל טוב ולר"ה קדוש וטהור, בוודאי ורבינו ישיב לו כגמולו.

*לשמיעת הקריאה 02-5801704 שלוחה 4 < 2

עמוק בלב, שיהיה 'נעשה ונשמע' גם בעניין זה. שיהיה בהצלחה.

משם הרכבת 'צאה לדרך!'

הנהלת מורשת הנחל ישיבה לסכם את הפרטים מול מנהלי 'קרית הלינה' ה"ה הר' אברהם אלחנן ור' אליעזר הי"ו, איך יתנהל האירוח במקום, איך מפתחים את הבניין והופכים את המתחם

כולם בוודאי מגיעים. פשוט להכניס טוב בדעת, ששם מקומי, שלי ושל משפחתי ושל שאר החברים. המקום שלנו שם! לא לחשוב אולי יש מקומות יותר קרובים, או כל מיני חשבונות אחרים. תעזוב הכל ותחליטי: מקומי שם. ברסלב'ער חסיד שוהה במתחם של אנ"ש, ללכת למקום אחר רק מחליש את כולם.

לכבוד רבינו התאמצתי לדבר כמה מילים, ואני מקווה שזה יהיה מועט מחזיק את המרובה, ולהכניס את זה

או שבהכרח יהיה כך, אלא שאפילו אם חלילה זה לא יהיה מושלם (בשנה הראשונה) לא להתפעל מכך, אדרבא להיפך: לפעול בעצמו כוח, שיהיה מה שיהיה המקום שלי זה במתחם. לנקות את הקיבוץ מכל מעשה שטן. לא מסתובבים ברחוב, אין לי עסק עם הרחוב, כל העסק שלי זה כאן - חוץ מהציון הקדוש, אז מובטח שזה יצליח. אבל אם ניכנס לספקות, וכל אחד ימתין לראות איך זה יתפתח, ואז יחליט אם להגיע, זה מחליש את כל העניין.

הפגישה ההיסטורית

הרה"ח ר' נתן ליברמנט [זצ"ל] הטריח את עצמו ועלה להרה"ח רבי יעקב מאיר שליט"א להשיח את כאבו בעניין הקדושה באומן, למצוא פיתרון הולם, להקים את 'קרית מורשת אומן' ולבנות שם מקווה, שבזה תלויה הצלחת הקריה בע"ה. תמלכנו את השיחה ההיסטורית שהתקיימה בניהם, למען ידעו דור אחרון!

הנכד, ר' יוסף חיים פלדמן: עד שמגיעים לר"ה באומן, יש כל כך הרבה מסביב, מה הפירוש שיש כל כך הרבה קליפות שם. ר' יעקב מאיר: כמה שהקדושה יותר גדולה, יש יותר קליפות. ר' נתן: סביב רשעים יתהלכו.

ר' יעקב מאיר: כן כן. בע"ה נראה מה שיש לעשות, צריכים לדעת שאנחנו עומדים בראש, ומה שעושים כאן זה קשור אלינו.

ר' יוסף חיים פלדמן: זה דבר חשוב, שצריך לתת לזה כסף?

ר' יעקב מאיר: בוודאי, בוודאי, בוודאי, שמירת המקום זה דבר ראשון, כל דבר בקדושה נדבקים אליו קליפות, צריך להשגיח חזק.

ר' יוסף חיים פלדמן: תוכלו להתקשר לאנשים ולומר להם שצריך למסור כאן את הנפש?

ר' יעקב מאיר: בלי נדר

ר' יוסף חיים פלדמן: רוצים ברכה שבזכות שעשינו התערותא דלתתא, יתער לעילא, ונוכל לברך על המוגמר בקרוב ממש.

ר' יעקב מאיר: השי"ת יתברך יעזור שנוכה לעשות לעניין.

ר' יעקב מאיר מסיים: אני שמח שאני רואה אותך, תהיה בריא, תמשיך לעבוד את השי"ת בשמחה רבה. ר' נתן: אמן, אמן. וכן למר.

השקעה כספית.

העיקר הוא, שהם טוענים שבלי מקווה, זה לא יילך, מחפשים איך לעשות כאן מקווה, המקווה לפי הערכת הקבלן, זה סיפור של חצי מיליון דולר, אין להם כלום מהיכן להתחיל.

הגעתי אליך, לא שתהיה שליח שלי לגייס כסף, הגעתי אליך כדי שתבין, שגם לך זה יכאב, ותחפש את העניין כמו שאני מחפש, שיכאב לך בדיוק כמו שזה כואב לי.

ר' יעקב מאיר: כן יהי רצון.

ר' נתן: ממש הצלה, הצלה ממש, כמה שצריך רחמים בכלל על הקיבוץ, אף אחד לא יודע מה יהיה, אבל, כשכבר מגיעים לשם, צריך שזה יהיה כראוי.

ר' יעקב מאיר: דבר ראשון, ניקח שתי אברכים שיהיה לנו עם מי לעבוד, שנוכל לשלוח אותם לעניין.

ר' נתן: מה לעשות אני לא נותן לך עצות, אך אני מאמין כשזה יכאב לך כמו שזה כואב לי, יהיה לך עצות.

ר' יעקב מאיר: אני שומע, אני שומע.

ר' נתן: אם זה מדובר על טלפונים, או לדבר עם אנשים, אני לא יודע, אני סומך עליך, אני רק רוצה שזה יכאב לך כמוני.

ר' יעקב מאיר: אני צריך שתי אברכים נמרצים שיהיו אתי, שיבואו כאן כל יום, ואני מקווה שבע"ה יצא מזה משהוא, בסייעתא דשמיא, רק בסייעתא דשמיא, השי"ת יעזור שנעשה לעניין מה שצריך.

ר' נתן: מה שכיום בברסלב מול העבר זה ממש לבלי להכיר

ר' יעקב מאיר: ב"ה, מקווים שעוד יהיה הרבה יותר טוב

ר' נתן: עוד כמה שנים בע"ה, יגידו שמהיום ועד כמה שנים אחורה זה ממש לבלי להכיר

ר' יעקב מאיר: בע"ה

ר' נתן: העיקר הנושא שהגעתי אליך, זה נושא שפשוט כואב לי בליבי כבר שנים ארוכות, זה ממש מכאיב לי עמוק בלב. אומן, ר"ה המצב בפושקינה, הבחורים והאברכים מסתובבים שם, ואני יודע מאברכים ומבחורים שיש להם ירידה ברי"ה, מה אני יכול לעשות?

'הקהילה' עשו ממש הצלה שעשו 'מחנה' בחוץ, אבל רוב הציבור לא בקהילה, והם צריכים להסתובב בפושקינה, מה עושים?

ב"ה התעוררו העסקנים של 'קרית הלינה אומן', והם רוצים ליטול על עצמם לעשות קריה עבור החבורות של 'מורשת הנחל', יש להם כבר מקום למטה לישון למי שרוצה, הם רוצים לעשות שם ממש מקום שלא יצטרכו לצאת מהמקום, אני לא מדבר על ר"ה, אני מדבר על הימים שסביב ר"ה שלא יצטרכו לצאת רק לציון הק', הכל יהיה שם.

בניין יש להם כבר, הם כבר בנו למי שרוצה, בוודאי צריך עדיין להשקיע הוצאות בבניין, לסדר מטבח שיוכלו לאכול שם, ובכלליות להשקיע בבניין, גם לבנות בית הכנסת, זה גם עניין של

ברוך ופשוט
שצדיקים
לעשות כל
מה שאפשר
כדי שהמתחם
הזה יוקם
ויהיה 'תיבת
נח' לאברכים
ובתורים
שישארו
בקדושה
כדאוי.

לקריה אמיתית עם כל הצרכים הגשמיים, שהם הערובה להצלחתה של הקריה גם ברוחניות.

לצד מנהלי הקריה החשובים, הנהלת מורשת נטלה על עצמה את העול הרוחני, להכין תוכנית רוחנית לבחורים והילדים שיבואו לקריה, לדאוג לדרשנים בזמן הסעודות, להכין כינוס הכנה לר"ה במתחם, ואכן מורשת הנחל יצאה עם פרויקט רחב "בצילו חידתי", והדבר פורסם בחוברת יחודית, לצד קונטרס לימודים לימים קדושים אלו.

מנהלי הקריה יצאו למסע של 3 חודשים לאומן ולארה"ב, לקדם בפועל את כל הצרכים, לבנות מטבח, לרכוש את כל הציוד הנלווה למטבח, שולחנות וכסאות לחדר האוכל, לבנות קומה חדשה עבור 'היכל התורה' עם שולחנות וכסאות, כשבתוכם הם שואפים ומייחלים לבנות גם מקווה טהרה עוד השנה.

לאחר ששמע ר' נתן שכמעט כל הצלחת הקריה תלויה בבניית מקווה, הוא ממש לא שקט על שמרו, הוא עשה טלפונים לתורמים, לאנשי עשייה, ואף דאג להשיג הלוואות שיוכלו להתחיל את בניית המקווה. הוא גייס את תלמידו הרה"ח ר' מנחם קירשבוים, וביקש ממנו להיכנס לעובי הקורה, ולעשות הכל שיתחילו את הבנייה, ואכן ר' מנחם ממש מסר את נפשו לעניין.

בהמשך עלה ר' נתן לזקן אנ"ש הרה"ח רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א, לשתף

אותו בהתפתחות העניינים, ולהביע את כאבו העמוק מהקדושה באומן. (ראה מסגרת).

ב"ה כחודש וחצי לפני ר"ה מנהלי הקריה קפצו לבניית מקווה, הוזמנו כל המערכות של חימום המים מאירופה, צוותות של עובדים עמלו ליצוק את הבורות וכל הנלווה, כשר' יוסף גולדברגר שליט"א שליחו של הרב יהודה לייב מינצברג שליט"א, מלווה את בניית המקווה בצד הלכתי, ואכן זה המקום להוקיר אותו, על הליווי הצמוד, שחרג הרבה מליווי הלכתי, והתמקד גם בפן המקצועי, תשואות חן חן לו, וכך הלכה ונבנתה המקווה, בצל המלחמה באוקראינה, כשכמעט אי אפשר להשיג פועלים, אך בכוחו של רביה"ק זכינו אכן לראות את אנשי 'קרית מורשת אומן' טובלים במקווה, ויוצאים בקדושה עם חיוך על הפנים.

כל כמה ימים שוחח ר' נתן עם מנהלי הקריה, ורצה לדעת איך ההתקדמות בשטח, הן בבניה והן בענייני הכספים. **אכן אפשר לומר, שהקריה הוקמה והשתכללה בזכות ר' נתן שהיה ממש כמלאך האומר לו גדל.**

חבל על דאבדין, שר' נתן עלה בסערה השמימה, ואיננו איתנו כאן בחיים חיותו, אך בטוחנו ששם למעלה הוא יהיה מליץ יושר לכל ענייני הקריה והחבורות.

סיפור אמיתי

הפרטים
טושטשו כגמרי

המכתב לדוד

סיפורם המטלטל של
לייבי ואהרל'ה, על ראש
השנה במוחין דקטנות,
מול אור הצדיק שיכול
להאיר את הלב

לזכות מחדש בכיסופים לראש השנה? |
המשבר המטלטל בדירה של הגוי | מדוע
נאטם ליבו של החסיד הישיש? | **הדרך לעורר**
את הרצון מתוך החושך | **והשאלה הגורלית,**
האם יש לנו בחירה?

הר"ר יוסף אריאל

פיראון

מי יתן לי אבר כיונה

ר' יענקל צנח על הכיסא במטבח באפיסת כוחות, מרגיש כיצד האוויר נשאב מראותיו בבת אחת. האותיות על המכתב הרשמי שעל השולחן ריצדו מול עיניו במסך של חושך, אבל המילים המודגשות בסופו חתכו את בשרו כסכין:

'צו עיכוב יציאה פעיל'

המשמעות הכתה בו כרעם ביום בהיר. כל החלומות, הכיסופים והתקוות על הקיבוץ הקדוש הסתחררו סביבו במערבולת. הוא לא האמין שזה קורה לו.

רק שעה קלה לפני כן, בתוך בית המדרש, האוויר היה רווי בגעגועים ושמחה.

תפילת ערבית של ליל ראש חודש תמוז הסתיימה זה עתה. הידיים שולבו באחיזה איתנה, והרגליים התרוממו מאליהן. הריקודים היו התרוממות מעל המקום והזמן, ריקודים הנושאים את הנשמה אל על.

"אומן, אומן, ראש השנה!" הרעים הקהל בקול אדיר שזעזע את הקירות, ור' יענקל, באמצעו של המעגל, עצם את עיניו בחזקה. כל השנה הוא חי בשביל הרגעים האלו, יודע ומאמין שרבינו הקדוש מתקן שם את כל העולם.

כשצעד לעבר ביתו, פסיעותיו היו קלילות כשל נער. עוד תשעים יום והם שם, בקיבוץ הקדוש.

הוא חשב על בנו, לייבי. לייבליה שלו, בחור חמד, ברסלביער

אמיתי שבווער להשי"ת, ומקושר בעצותיו הקדושות של הנחל נובע.

נכון, התקופה האחרונה לא הייתה פשוטה בצל חרדת 'עיכוב היציאה' שהדירה שינה מעיניהם של אנשי שלומינו.

אבל ברוך ה', הם עשו את ההשתדלות. לייבי עבר את כל מסכת הברוקרטיה המייסרת, הגיש את המסמכים הנדרשים, נעזר בעסקנים, וסיים את תהליך הסדרת המעמד. הכול היה נראה שהולך למישרין.

השבוע אמורה הייתה להגיע התשובה הסופית, המסמך שיסיר את איום 'עיכוב היציאה' ויאפשר לו

הוא התקרב, ידיו מתחילות לרעוד בעצמן. האותיות ריצדו מול עיניו, הוא לא היה מסוגל לקרוא את המילים. דבר אחד הוא ראה בבירור, בסוף המכתב הרשמי, בתוך מסגרת מודגשת, הופיעו המילים שהחריבו את עולמו.

לנסוע ברננה לראש השנה, לרפאות את נשמתו בציון הצדיק יסוד עולם.

ר' יענקל עלה במדרגות הבניין, מדלג שתיים-שתיים, ופתח את דלת הבית בתנופה.

"ערב טוב, חודש טוב ומבורך", קרא בקול מאיר אל תוך הבית, "נשארו בדיק תשעים יום לראש השנה הקדוש".

דממה.

אף אחד לא השיב למאור פניו. הוא עצר על מפתן הסלון, מקמט את מצחו, והחל לצעוד לעבר המטבח.

שם, על יד השולחן, ישבה רעייתו. פניה היו חיוורות כסיד, ודמעות כבדות זלגו על לחייה ללא קול. מולה ישב לייבי, עיניו נעוצות בשולחן במבט אטום.

"מה קרה? על מה אתם מזועזעים כל כך?" שאל ר' יענקל, והחיוך קפא על שפתיו.

הוא ניסה להכניס כוח בקולו, לשבור את אווירת הקדרות, "נו, ראש השנה מתקרב. מה אתם כל כך עצובים? עכשיו זה הזמן לשמוח! רבינו אמר שמי שהיה אצלו בראש השנה ראוי לו לשמוח כל השנה, אז בטח עכשיו..."

אשתו לא דיברה. ביד רועדת, היא הצביעה על מכתב שהיה מונח במרכז השולחן, נושא את הסמל הנורא.

הוא התקרב, ידיו מתחילות לרעוד בעצמן. האותיות ריצדו מול עיניו, הוא לא היה מסוגל לקרוא את המילים. דבר אחד הוא ראה בבירור, בסוף המכתב הרשמי, בתוך מסגרת מודגשת, הופיעו המילים שהחריבו את עולמו.

סרק א'

לא רוצה להיעדר

חודש סיון בער בעז. החום ההביל של אמצע הקיץ כבש את העיר, רובץ בכבדות גם בשעות הלילה המאוחרות. אך כאן, ביער העבות המשתרע למרגלות ציון שמואל הנביא, שרר אקלים אחר לחלוטין. אוויר פסגות קריר וצלול נשב בין עצי האורן, מלטף את פניהם של קבוצת הבחורים שהעפילו אל ההר באישון ליל.

הם הגיעו לשדה בהתרגשות עצומה. ידעו היטב, שההתבודדות של לילות הקיץ הללו אינה עוד תפילה - כאן, בין העצים, בחשכת היער, נחרץ הגורל לקראת ראש השנה. כאן, ורק כאן, ייקבע אם יזכו להיות אצל רבינו הקדוש באומן, או חלילה יישארו מאחור.

שאגות קורעות לב פילחו את דממת היער, "אוי! אוי! טאטע!"

קולות של געגוע עלו מכל עבר. בחורים צעירים זועקים אל השם יתברך, כי אין להם שום עצה אחרת.

"אבא", הוא
לחש-זעק לתוך
החשיכה, "אני לא
מפחד מסנקציות.
אני רק רוצה
להיות דבוק בך.
אני רק רוצה דבר
אחד, אבא, אני
לא יכול לוותר על
ראש השנה".

למטה, הרחק בעמק, נראו אורותיהן של המכוניות השועטות בכביש המהיר הלך ושוב. הם רצים - ואנחנו רצים. לאן הם ממהרים? בשביל מה הם רודפים אחרינו?

"למה שונאים כל כך את התורה הקדושה?" התייפח קול מבין השיחים, "למה לא נותנים לנו לשבת בנחת על התורה ועל העבודה? אנחנו לא רוצים שום דבר מהעולם הזה, רק להידבק בך, בתורה ובצדיקים".

בפינה נסתרת, נשען על גזע עץ עתיק, עמד אהרליה, בחור חמד. דמעות חמות זלגו על לחייו כמים, וליבו מפרפר באימה.

"אבא", הוא לחש-זעק לתוך החשיכה, "אני לא מפחד מסנקציות. אני רק רוצה להיות דבוק בך. אני רק רוצה דבר אחד, אבא, אני לא יכול לוותר על ראש השנה".

קולו נשבר, "איך אפשר? סגרו לנו את השערים, לא נותנים לנו לצאת מהארץ. אבא, אתה הרי סופר את הדמעות שלי כל השנה. אתה יודע שהכול אצלי מתקן למקום אחד. רבינו אמר על שני דברים שהם מעל הכל; התבודדות היא מעלה עליונה מן הכל, וראש השנה - אין דבר גדול מזה. אז הנה אני כאן, בהתבודדות, מתחנן אליך, תן לי את הכוח לשבור את כל המניעות! קשה לי, ריבונו של עולם. אני צריך לצאת מהשיבה שוב ושוב רק כדי לסדר את עניין הגיוס הזה. הרי כל התיקון שלי ושל העולם כולו תלוי בנסיעה הזו".

אהרליה נשם עמוקות, מרים את פניו הדומעות אל צמרות העצים, "רבינו הזהיר 'לא יעדר איש'. אני לא רוצה להיות נעדר! אני מוכן למסור את הנפש - רק תעזור לי לקיים את הציווי של הרביה, להיות אצלו על ראש השנה...".

השעות נקפו, והבחורים החלו להתאסף בחזרה אל נקודת המפגש. למרות העייפות, עמדה באוויר תחושה של זיכון. עיניים אדומות מבכי פגשו עיניים דומעות אחרות, ושמחה אמיתית התערבבה בייסורי הגעגוע, מתוך ידיעה שזו הדרך היחידה. כמין שערים נפתחו בליבם - הלוואי שיפתחו להם גם שערי ציון המסוגרים.

במקביל, הרחק משם, נשא גם ר' יענקל את ליבו לשמיים.

ר' יענקל, כבר בן חמישים ושתיים,

כך שבור?"

ר' יענקל הנד בראשו ללא מילים, מצביע ביד רועדת על המכתב המונח על השולחן. ר' יצחק התקרב, קרא, ופניו הלבינו. הוא הבין מיד את גודל האסון - המצב אבוד.

ר' יענקל חיכה שנים ארוכות לבן זכר, עד שזכה ללייבי, בנו יחידו. והנה עכשיו, הבן היחיד הזה, בבת עינו, אינו יכול לנסוע לראש השנה לרבי'ה. כל מי שמצוי קצת בסוד הענינים, יודע היטב שאחרי שמקבלים סירוב מוחלט ועיכוב יציאה, להפוך את ההחלטה בשבועות הספורים שנותרו - זה ממש למעלה מדרך הטבע.

סרק א'

הכל לטובה!?

"איפה לייבי?" שאל ר' יצחק בלחש, "איך הוא מגיב? הוא בטח מרוסק, לא?"

ר' יענקל נאנח, "הוא במטבח. יושב שם כבר שעה. לא יודע מה עובר עליו".

הם נכנסו למטבח. לייבי עדיין ישב שם בדיוק באותה תנוחה, כמו מסך

עבור בחורי הישיבות, מכתב 'הסדרת מעמד' הוא המפתח המיוחל לצאת מהארץ ברוגע. לעומתו, קבלת סירוב ועיכוב יציאה היא גזר דין נורא.

לייבי לא יכול לצאת מגבולות הארץ. הוא לא יכול לנסוע לראש השנה לאומן.

הוא לא היה מסוגל להכיל את עוצמת השבר. כל המאמצים, כל הציפיות - הכול קרס. כעת הוא ניסה להתאושש על הספה בסלון, כוס מים קרים מונחת לצידו, והוא בוהה בחלל, שבור לרסיסים.

בדממה הכבדה שהשתררה בסלון, נשמעו לפתע נקישות קצובות על דלת הכניסה.

הדלת נפתחה חרש, ובפתח עמד אחיו הצעיר של ר' יענקל - ר' יצחק. למרות פער הגילאים שעמד על חמש-עשרה שנים, שכן ר' יצחק היה כעת בן שלושים ושבע, שרר ביניהם קשר נדיר וקרוב. הם התגוררו בשכנות קרובה, קשורים כנפש אחת, אחים וחברים לחיים.

ר' יצחק נכנס פנימה עם חיוך של בשורה בפיו, אך ברגע שעניו פגשו בדמותו של אחיו הגדול השרוע על הספה, החיוך נמחה כלא היה.

"יענקל, מה קרה?" שאל בקול רחום, "למה אתה נראה ככה? למה אתה כל

ידע דבר או שניים על מסירות נפש. הוא היה אבא לבית גדול, שמונה בנות ולייבי צעיר אחד, וכתפיו היו עמוסות לעייפה בדאגות פרנסה, חינוך וביסוס הבית. אך למרות הכל, משנת תשנ"ב הוא לא החסיר אף פעם אחת את הקיבוץ הקדוש באומן. אפילו בשנת הקורונה, כשהשמיים נסגרו, הוא הקדים לנסוע שבועות מראש וטלטל את עצמו בדרכים רק כדי לזכות להיות שם.

בגילו, גזירת הגיוס כבר לא איימה עליו אישית, אך ליבו היה קרוע מחרדה לבנו. הוא לא פסק להתבודד על הגזירה המרחפת מעל בנו לייבליה. "ריבונו של עולם", התחנן ר' יענקל, "לייבי הוא כל התקווה שלי. הוא הבן היחיד שלי. כל החיים שלו, כל התיקון שלו תלויים בראש השנה הזה. רק שזיכה לנסוע".

הוא לא חסך שום מאמץ כדי להסדיר את מעמדו של לייבי. הוא דאג לכל מה שצריך, מסמכים, עסקנים, הכול, רק כדי שלייבי יוכל להגיע לרבי'ה.

אבל התקוות התנפצו באותו לילה של ראש חודש תמוז.

כשחזר ר' יענקל הביתה מריקודי השמחה, מצא את המכתב הנורא המתין לו.

המשמעות הייתה ברורה ואכזרית.

ברזל ירד עליו.

השקט שהיה בחדר היה רועש יותר מכל צעקה. ר' יצחק פנה אליו, "לייבי, איך אתה מרגיש?"

לייבי הניד בראשו לאט, "מה אתם רוצים שאומר?" קולו היה יבש, "זה רצון ה'. אם זה מה שנגזר, אין מה לעשות".

ר' יענקל ור' יצחק החליפו מבטים נדמים. לא הבינו מה מתחולל בנפשו, האם הוא מכיר באמת שכל מאורעותיו הם לטובה, או שמא... חלילה, אולי כבר לא אכפת לו? אולי הוא פשוט ויתר?

ר' יענקל לא היה מסוגל לשאת את המראה הזה. הוא סב על עקבותיו, יצא מהמטבח בכבודות, וחזר לספה בסלון, משאיר את הדלת פתוחה קמעא כך שקולות המטבח הגיעו עד אליו.

כעת, משהאב יצא, הורגש שינוי דק באוויר. לייבי הרגיש מעט יותר משוחרר בחברת דודו הצעיר, ר' יצחק.

ר' יצחק עמד מולו ושתק. ליבו נקרע. הוא הגיע הנה הערב כדי לבשר לאחיו בשורה טובה משלו - אהרליה שלו, קיבל היום את מכתב הסדרת המעמד המיוחל, ובעזרת ה' ייסע לאומן ללא שום עיכוב. ר' יצחק קיווה כל כך שגם לייבי קיבל את האישור, והם יחגגו יחד את הישועה. אבל עכשיו, המציאות טפחה על פניו.

הוא הביט בלייבי, באטימות המצמררת הזו, ולא יכול היה להתאפק עוד.

"לייבי", שאל ר' יצחק בכאב, קולו

ר' יצחק הביט באחיינו בתדהמה, "לייבי, אתה מדבר על ראש השנה. אתה יודע שכל הקיבוץ תלוי בכל אחד ואחד? רבינו לא מוותר על אף אחד, איש לא יעדר! איך אתה יכול להגיד שאתה מוכן להיעדר?"

כמעט מתחנן, "איך הגעת למצב הזה? למה נראה שזה בכלל לא אכפת לך?" לייבי השפיל את מבטו אל השולחן, קולו נסדק כשלחש, "לא יודע... אני פשוט לא יודע".

לפתע הרים לייבי את עיניו, "מה עם אהרליה שלך? הוא קיבל אישור נסיעה?"

ר' יצחק הרגיש מועקה. הבשורה עמדה על קצה לשונו - אך איך יוכל

לומר אותה עכשיו, כשלייבי מונח לפניו כעלה נידף?

אך לא הייתה לו ברירה, והוא השיב בהן.

במקביל, בסלון, ר' יענקל שמע את השיחה מהמטבח. ההשוואה הייתה בלתי נמנעת, הבן של יצחק קיבל אישור יציאה מהארץ, וללייבי שלו, שלא עשה רע לאיש, זה לא קרה. הוא רצה לשמוח בשמחת אחיינו, אבל ליבו נחמץ.

במטבח, ר' יצחק לא יכול היה לעצור בעצמו עוד. הוא התיישב על יד השולחן, מבטו נעוץ בעיניו של לייבי. הוא לא הרפה.

"לייבי", הוא אמר בקול שקט אך נוקב, "תגיד לי בכנות. אתה עשית את כל מה שצריך בשביל האישור? הגשת את הניירת בזמן? ישבת עם העסקנים? השקעת את כל המסירות נפש שנדרשת במצב כזה?"

לייבי הוריד את ראשו. הוא לא ענה מיד. לאחר שתיקה ארוכה, המילים יצאו ממנו בכאב.

"אתה רוצה את האמת, דוד יצחק?" אמר לייבי, וחיוך מריר חלף על שפתיו, "לא. לא באמת נלחמתי, ולא עשיתי את כל ההשתדלות הזו שכולם מדברים עליה. כולם סביבי אמרו לי לרוץ, ללחוץ, להפוך עולמות כדי להסדיר את האישור... ואני? אני פשוט נשארתי בשיבה. כשהרליה היה יוצא ליערות בכל לילה, נקרע בבכיות ומתחנן להשם יתברך שיפתח לו את השערים - אני ישבתי במקומי בבית המדרש. לא יצאתי להתבודד,

פרק

בין כיסופים למציאות

שבועות ארוכים לפני ראש השנה, הנשמה שלי הייתה גועשת ורועשת. שמענו את השיחות של המשפיעים, את הדיבורים על הדקות היקרות בציון, על כל רגע באומן ששווה נצח. רציתי רק להיות קרוב, להתפלל, להתנתק מכל הבלי העולם הזה. הגעתי עם מטען של כיסופים. ואז הגיעה המציאות.

הדרך הייתה טלטלה קשה ומפרכת. אחרי טיסה לבוקרשט וטלטול של יום וחצי באוטובוסים מקרטעים, בדרכים שהרעידו כל עצם בגוף. בערב נחתנו באומן, טרופים ומותשים.

אבא, עם ה'שמרנות' האופיינית לו, הוביל אותנו ישר לדירה המוכרת, "שכרתי אותה עוד בשנת תשנ"ב", אמר בגאווה של נוסטלגיה, "אז לא היה כלום, וזו הייתה הדירה היחידה".

הדירה הזו... היא הייתה סמל לכל מה שלא רציתי. היא הייתה מוזנחת, עמוסה בשאריות של עשרות שנים, רהיטים ישנים, חפצים של הגויים שגרו שם, שכבות של אבק שנדבקו

וכנראה שגם לא באמת התפללתי על זה מעומק הלב. הרגשתי שאם ה' לא רוצה שאסע - אז אני פשוט לא אסע".

ר' יצחק הביט באחינו בתדהמה, "לייבי, אתה מדבר על ראש השנה. אתה יודע שכל הקיבוץ תלוי בכל אחד ואחד? רבינו לא מוותר על אף אחד, איש לא יעדר". איך אתה יכול להגיד שאתה מוכן להיעדר?"

בסלון, ר' יענקל, ששמע כל מילה מהמטבח, הרגיש כאילו האדמה נשמטת תחת רגליו - הבן שלו לא נלחם? הוא פשוט ויתר?

לייבי הרים את מבטו, ועיניו היו רטובות, מלאות בכאב עמוק שקשה היה להגדירו. הוא לא נראה כמי שנכנע מתוך עצלות, אלא כמי שנושא משא כבד בהרבה, "לא נשאר לי כוח להילחם, דוד יצחק. אחרי מה שעברתי בשנה שעברה, לא הייתי מסוגל למסור את הנפש".

"אתה חושב שזה בגלל שזה לא אכפת לי", הוסיף לייבי, מביט בדודו בעיניים יוקדות, "אבל זה לא ככה".

לייבי נשם עמוק, והמשיך, "אני אספר לך למה, ומה קרה":

לכל פינה. ככל שהשנים חלפו, המחיר רק עלה - מאתיים וחמישים דולר למיטה - אבל אבא? הוא בשלו. בשבילו זו הייתה 'הדירה'. היה קשה לו לשנות, קשה לו להחליף.

אבא, כהרגלו, רץ ישר למקווה ולציון. אני הרגשתי שאני לא יכול. הייתי זקוק לישוב הדעת, רציתי כוס קפה שתחזיר לי את הנשימה. יצאתי ליפושקינה".

רמקולים צרחו מכל עבר, דוכני מכירות חסמו את המדרכות, המולה של אנשים רצים, צועקים, מוכרים, קונים. זה לא היה המקום לכיסופים. זה היה שוק. חיפשתי נואשות עמדת קפה בתוך ההמולה הזו, מנסה לא להישאב לרעש הבלתי פוסק.

אחר כך חזרתי לדירה, לקחתי בגדים ורצתי למקווה. שוב, הלכנו לפי המסורת של אבא, למקווה המרכזי. הוא היה משוכנע שמאז אין מקום אחר...

כשהגעתי למקווה, מצאתי את עצמי בתוך המולה בלתי נתפסת. מאות אנשים צובאים על הפתחים, הרעש היה מחריש אוזניים, תוהו ובוהו. הצפיפות נטלה ממני את השלווה, שלא לדבר על המים העכורים. בתוך הדוחק הנורא, התיק שלי נעלם בתוך

הדירה הזו...
היא הייתה סמל
לכל מה שלא
רציתי. היא הייתה
מוזנחת, עמוסה
בשאריות של
עשרות שנים,
רהיטים ישנים,
חפצים של הגויים
שגרו שם, שכבות
של אבק שנדבקו
לכל פינה.

"אבא", לחשתי לשמים, "כל כך התגעגעתי. רציתי להיות אצל הרבי' איך זה שאני כאן - ובכלל לא כאן?"

הסתובבתי ברחובות עד שמצאתי
הכנסת אורחים.

רציתי רק קצת מנוחה, ומצאתי
את עצמי מצטופף עם מאות אנשים
בהכנסת אורחים, בתורים ארוכים
שהשתרכו רק כדי להיכנס לאולם,
ולהתיישב ליד שולחן עם אנשים לא
מוכרים. קיוויתי לשיחות התחזקות,
התקרבות לצדיק, ולשווא. כל הבוקר
הקדוש הזה נשרף על חיפושי אוכל.
כל מה שרציתי - היה רק לברוח.

לאט לאט, התחושה החלה לחלחל,
הכוו של נגמר. לא נשאר לי כוח
להילחם.

התחלתי להסתובב לבד. החברים
מהבורה שלי? לא ראיתי אותם בכלל.
הייתי בודד בתוך הקהל העצום.

8:25. קריאת שמע! הלב שלי צנח, עוד
רגע עובר זמן קריאת שמע. קפצתי
מהמיטה, מנסה לתפוס את הרגע
האחרון, חצי מתפקד, חצי מבולבל.

נטלתי ידיים בחיפזון, וברכתי ברכות
התורה וקריאת שמע במהירות, מנסה
להספיק לפני שהזמן יחלוף.

עכשיו הייתי חייב להתפלל, אבל
איפה? אין לי מקום, אין לי מניין
קבוע, אני אבוד בתוך הדירה המוזנחת
הזו.

רציתי לפתוח את היום בתפילת
שחרית בחיות, אבל בדרך החוצה
נקלעתי לקבוצה שהתארגנה למניין
בחדר סמוך. הם הזמינו אותי להצטרף
אלהם, והצטרפתי.

אמנם שמחתי שיש לי מניין, אבל
זה לא היה זה. השתוקקתי לחיות,
ומצאתי את עצמי בתפילה שונה
מהסגנון שחונכתי. הרגשתי שאני
רחוק מרבינו מרחק שנות אור, למרות
שאני נמצא כמה מטרים ממנו. אני
פשוט צריך חיזוק ואווירה נכונה,
שיתנו לי את הכוח להתחבר לרבינו
מחדש.

אחר כך, לא הייתה לי ברירה. רצתי
למקווה. שוב אותו בלאגן. אבל למדתי
את הלקח מאתמול - להזדרז, להיכנס
ולצאת, מהר ככל האפשר.

משם - לציון הקדוש.

אוי, הציון. חלמתי על רגע של גילוי,
של דמעות טהורות, של התחברות.
שהמפגש יהיה מלא באור, בהתחדשות
- והוא הפך למפגש של אכזבה. ניסיתי
לשפוך את הלב, אבל המוח היה
מבולבל, והלב אטום כאבן. קשה לי
לספר מה עבר עליי בציון.

הייתי חייב להתאושש, אמרתי
לעצמי, 'אולי ארוחת בוקר תעזור'.

הערמות. הרגשתי שאני מאבד את כל
ישוב הדעת שהגעתי איתו.

יצאתי לרחוב שוב, סוער, מתוסכל,
מלא בזעם עצור. הרעש היה בלתי
נסבל. פתאום, השעה 11:00 בלילה.
המשטרה החלה לרוץ ברחובות,
ה'עוצר' בפתח. הלחץ עלה לשיא.
רצתי לדירה, מגיע אליה כמו פליט,
ומתיישב בחוף על כיסא שבור. דמעה
זלגה לי.

"אבא", לחשתי לשמים, "כל כך
התגעגעתי. רציתי להיות אצל הרבי'.
איך זה שאני כאן - ובכלל לא כאן?"
כשאבא חזר, עם העיניים הבורקות
שלו, הוא שאל אותי, "נו, איך היה
אצל הרבי'?"

הסתכלתי עליו, מרוקן, "לא הייתי",
אמרתי לו.

הוא לא הבין מה קרה לי, מה עובר
עליי. הוא לא הבין איך המציאות הזו,
של הדירה המאובקת והרחוב הרועש,
יכולה לכבות את ההתלהבות לגמרי.

אבל הלילה הזה היה רק ההתחלה.
בדירה הסמוכה התגוררה קבוצה
גדולה של בחורים, שהתנהלו באופן
שונה מאוד ממה שהייתי רגיל, עם
הרבה צחוק ורעש שנמשכו אל תוך
הלילה. שנת הלילה שלי נדדה,
ובאותם רגעים של ערנות כפויה,
התחלתי להבין שבמקום הזה, עם כל
הכיסופים שיש לי, אני פשוט מתנתק
מעצמי.

הבוקר עלה, אך לא הביא עמו אור.
השמש חדרה מבעד לחלונות, ואני
שמעתי את אבא קם בנץ. הוא רץ
ל'ויתקין', מלא חיות, בעוד אני... אני
לא הייתי מסוגל להזיז איבר.

שעה עברה, ועוד שעה.
כשפקחתי את עיניי השעון הראה

השקיעה. הוא באמת נמצא במקום
אחר. אבל אני...?

אני הייתי בדירה, מתבשל בחום של
שלהי דקייטא, והמזגן הישן בחדר לא
עבד. לפתע הופיע שם אחד הבחורים
מהדירה הסמוכה ההיא, הוא זיהה
אותי והתנדב מעצמו לסדר את המזגן,
ואז...".

לייבי עצר. עיניו מלאו דמעות שלא
נתנו לו להמשיך.

"הוא הוציא את הטלפון שלו",
המשיך לייבי בקושי, "זה לא היה
טלפון כמו של אבא, לא כמו שלך. זה
היה משהו אחר. הוא התחיל לדפדף
שם, בשיעמום... ואז הוא אמר לי,
'לייבי, אתה חייב לראות משהו'.

אני כמובן התחמקתי וסירבתי
בתוקף להביט במכשיר שלא שייך
למציאות שלי ב"ה, אבל הרגשתי רע
מאוד גרוע מאוד היכן אני נמצא ועם
מה אני מוקף, עד שאני מהרהר אולי
מוטב לי ככה, שאשאר בארץ מוגן
מכל התלאה הזו שמצאתני..."

לייבי לא הצליח להמשיך. הוא
התחיל לבכות, בכי של נער טהור
לב, שמשתוקק להתקרב אל הקדושה
באמת.

בחדר השני, ר' יענקל ישב דומם.
הוא שמע כל מילה. הוא לא צעק, הוא
לא מחה. הוא פשוט שמע את עולמו
מתמוטט.

ר' יענקל, האבא שחיפש כל השנים

כל השנים הללו,
כשאני נוסע
לאומן, קשה לי
מאוד. אני מגיע
בראש השנה,
גומר את התפילה
בקלויז, הלב
בוער בהתלהבות
ובחיות שאין
לתאר, ואז...
אני רוצה ללכת
לסעודת יום טוב.
אני רץ להכנסת
אורחים, מחכה
בתור עם המונים,
נדחס, מזיע, יושב
עם אנשים שאני
לא מכיר. בלי
זמירות, בלי שירי
דביקות, בלי שיחת
חברים מעוררת.
הכל יבש.

השעמום התחיל להציק, והמצוקה
הביאה אותי לחבור לקבוצה של
בחורים שגם הם חיפשו תעסוקה
ברחובות. הם גררו אותי לטייל.
'לטייל?' תהיתי לעצמי, 'באנו לרבי'ה'.
אבל לא היה לי כוח להתנגד.

נגררתי איתם לכיוון השוק, ושם...
ה' ישמור את העיניים שלי. המראות,
הדוכנים. מצאתי את עצמי מנותק
לגמרי מהאווירה המרוממת של ראש
השנה.

ניסיתי שוב ללכת לציון הקדוש
בערב, לשפוך את הלב. אבל הלב
כבר היה כזה סגור, כזה שבור, שכבר
לא היה לי כוח אפילו לבכות. נגמר
לי הכל.

הדוד ר' יצחק ישב מולו דומם, עיניו
פעורות. הוא לא הגיב, רק הקשיב,
כואב את הכאב. "לייבי", הוא לחש,
"איך יכולת לעבור את זה? איך אפשר
לעבור ראש השנה כזה?"

לייבי הוריד את ראשו, הקול שלו
הפך חרישי, "זה לא נגמר בזה, דוד. זה
רק הלך והסתבך".

ר' יצחק רכן קדימה, "מה עוד,
לייבי? מה עוד קרה?"

לייבי לקח נשימה עמוקה, כאילו
הוא מנסה לשאוב את המילים מתוך
פצע פתוח, "למחרת בצהריים, הייתי
משועמם ומיואש. אבא, הוא לא צריך
קפה, לא צריך ארוחת בוקר, הוא לא
צריך כלום - הוא בציון מהנץ ועד

רק 'מקום להניח את הראש', הבין
כעת את המחיר.

פרק א'

היום השני בציון

צעדים כבדים ואיטיים נשמעו מכיוון
הספה. הדלת נפתחה, ור' יענקל נכנס
למטבח. הוא התיישב, משפיל את
מבטו, ושותק.

ר' יצחק נשען
לאחור, עיניו
מצטעפות
בזיכרונות של
ימים עברו, והקול
שלו מתמלא
בחיות והתלהבות.

לייבי נלחץ בכיסאו מהשתיקה
הכבדה של אביו, ושתק גם הוא, חושש
להוציא מילה שתסגיר אותו.

ואז, לפתע, הרים ר' יענקל את
עיניו, מבטו פגש את זה של בנו,
"לייבי", הוא אמר בקול נמוך, "אתה
חושב שרק לך היה קשה?"
לייבי הביט באביו בתדהמה.

ר' יענקל המשיך, "אתה חושב שלי
היה קל? כל השנים הללו, כשאני נוסע
לאומן, קשה לי מאוד. אני מגיע בראש
השנה, גומר את התפילה בקלויז, הלב
בוער בהתלהבות ובחיות שאין לתאר,
ואז... אני רוצה ללכת לסעודת יום
טוב. אני רץ להכנסת אורחים, מחכה
בתור עם המונים, נדחס, מזיע, יושב
עם אנשים שאני לא מכיר. בלי
זמירות, בלי שירי דבקות, בלי שיחת
חברים מעוררת. הכל יבש. ארוחת
ערב רגילה של יום חול, כשהנשמה
שלי צמאה למשהו אחר לגמרי. זה
שבר אותי בכל שנה מחדש".

ר' יענקל המשיך בנחרצות, "אבל,
לייבי... מה לא עושים בשביל ראש
השנה של רביה"ק, וגם אם אין סעודת
יו"ט ראויה. לא מוותרים על ר"ה של
רבינו, מתחזקים, מתמודדים למרות
שאינן ספק זה קשה...".

ר' יצחק האזין לשיחתם, חוכך אם
להתערב. אך כשהשקט נמשך, פנה
לאחיו, "יענקל, אתה מדבר על יובש,
אני רוצה לספר לך משהו".

ר' יצחק נשען לאחור, עיניו
מצטעפות בזיכרונות של ימים עברו,
והקול שלו מתמלא בחיות והתלהבות.
"יענקל, כולנו גדלנו על השנים ההן.
שבעים שנה של שלטון קומוניסטי
אכזר, שבעים שנה של מסך ברזל
שמנע מאיתנו להגיע לציון הקדוש.
אתה זוכר איזה כיסופים נוראים היו
אז? עד לב השמיים! בחורים, אברכים,
זקנים - כולם היו מקווים ומתגעגעים,
מתי יפתחו שערי ציון? מתי נזכה כבר
להגיע לאומן?"

ר' יענקל ולייבי הקשיבו מרותקים,
שואבים כל מילה.

"ואז הגיע חודש אדר של שנת
תשמ"ח", המשיך ר' יצחק, "התארגנה
קבוצה היסטורית. סלתה ושמנה
של חסידי ברסלב. היו שם ר' משה
בורשטיין, ר' יעקב מאיר שעכטער,
ועוד מגדולי אנשי".

זו הייתה הפעם הראשונה שנסעו
עם דרכונים אמיתיים, לא דרכונים
מזויפים. הפעילו קשרים, הפכו
עולמות, נסעו לבקש רחמים, עד
שהקבוצה קיבלה את האישור המיוחל.

הם נחתו בבוקרשט. ושם, אחרי כל
היגיעות ההשתדלויות והתפילות, הם
סוף סוף קיבלו את הוויזות המיוחלות
לאומן. אי אפשר לתאר את השמחה.
זקנים שחיכו לזה עשרות שנים רקדו
כמו ילדים.

משם הם המשיכו ברכבת, ובלבבות
שלהם מתחוללת סערה, מצד אחד
כיסופים וריקודים, ומצד שני - אימה
נוראה. הם הגיעו לגבול אוגן, שם
עולים לבדוק להם את הדרכונים.
והרוסים בודקים שוב ושוב, הופכים
כל דף. הכל היה בסדר, אבל הפחד
הוא שהם יכולים לחזור בהם תוך רגע
אחד, ולבטל הכל.

אבל הפחד והמניעות רק הגבירו את
החשק. כל הדרך ברכבת - המתקת
הדינים, ריקודים ותפילות, בחיות שאי
אפשר לתאר בכלל.

הרכבת ממשיכה לנסוע עד שסוף
סוף הם מגיעים לקייב. ושם הכיסופים
כבר מגיעים לשיאם - מחר! מחר
עומדים להגיע לציון של הרביה!

למחרת, הם יוצאים לדרך מקייב
לאומן. כל הדרך הם בהתרגשות
עצומה, 'מתי נזכה כבר? מתי נזכה
כבר להגיע את המקום המוכן מששת

ימי בראשית'.

ואז הגיע הרגע הגדול. הם הגיעו לאומן ונכנסו לציון הקדוש. ברגעים הראשונים - דממה. כל אחד והמפגש האישי והמרטיט שלו עם רבינו.

בתוך החיות העצומה הזו, ר' משה בורשטיין נעמד ליד הציון והודיע בקול, 'מי שרוצה יכול לצאת ידי חובה'.

הוא הוציא בגד חדש שהביא איתו במיוחד, פתח בקול רועד מדמעות והתרגשות, ובירך ברטט, 'ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם... שהיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה'.

אחרי כמה שעות, הגיעו השוטרים וסילקו אותם משם חזרה למלון. למחרת, נתנו להם רשות לחזור לציון לעוד שעותיים נוספות בלבד, ומשם - חזרה לקייב ובחזרה לארץ'.

ר' יצחק רכן קדימה, עיניו נעוצות בעיניו של ר' יענקל.

"יענקל, כאן מגיע לב הסיפור. כשהם חזרו לארץ, כל אנשי שלומינו הקיפו אותם. כולם רצו לשמוע, לטעום מהאור, הם התחננו, 'תספרו לנו איך היה...?'

תוך כדי תיאור הנסיעה, עצר אחד החסידים שהצטרף לנסיעה הקדושה, ואמר להם את המשפט המטלטל ביותר. הוא אמר, 'תדעו לכם. ביום הראשון, הייתה התלהבות אינסופית. אבל ביום השני... ביום השני הלב היה אטום'."

לייבי פער את פיו. הוא לא האמין למשמע אוזניו.

"כן", הנהן ר' יצחק, "צריך לדעת שיש כוחות של הגוף, וכשהם נגמרים - הם לא מאפשרים לנשמה לפעול. ביום השני הם היו מותשים, סחוטים לגמרי מהטלטולים והמתח. וממילא, הלב נאטם.

אתה מבין, יענקל? "הרים ר' יצחק את קולו, עיניו חודרות, "אפילו אחרי שבעים שנה של כיסופים נוראים, כשהגוף שבור - הלב יכול להיות אטום. זה לא מוכרח, אבל זה אפשרי. ואנחנו צריכים לדאוג לילדים שלנו, שיגיעו לאומן למקום ראוי, כדי שהלב שלהם יישאר פתוח, או לפחות שיוכלו לעמוד ולהתמודד במצבים שהלב אטום."

השקט שהשתרר בחדר היה מוחלט. ר' יענקל עצם את עיניו. האמת שבסיפור פלחה את ליבו כמו חץ.

בדיוק באותו רגע, צלצל פתאומי קטע את הדממה. אהרליה היה על הקו.

ר' יצחק מיהר לענות, והפעיל את הרמקול.

"אבא?" קולו של אהרליה בקע מהפומית, מתוח ונרגש, "אבא, מתי אנחנו הולכים לקנות כרטיסי טיסה?" ר' יצחק חייך חיוך קטן, מבטו עדיין נעוץ באחיו, "שמע, אהרליה", הוא אמר לתוך המכשיר, "אני עכשיו נמצא אצל דוד יענקל. אני רוצה שתבוא לפה."

ובבוקר? קמנו.
שוב למקווה
בישוב הדעת,
ומשם ישר
לתפילת שחרית.
איזו תפילה בכח
זו הייתה. עם הנץ
החמה, עם כל
אנשי שלומינו
שסובבים אותנו.
התלהבות, חיות,
כיסופים שקרעו
רקיעים.

ספר ה'

'קריית מורשת'

אהרליה הגיע מלא התרגשות, מצפה למצוא שמחה על הסדרת המעמד המיוחדת שסוף סוף התקבלה. אבל ברגע שחצה את מפתן המטבח, הוא חש במועקה השוררת באוויר.

הוא העביר את מבטו בין היושבים, מנסה לפענח מה התחולל כאן דקות ספורות לפני כן. ר' יענקל, דודו האהוב, ישב שם כשפניו נפולות, וכתפיו שחוותו כאילו משא כבד הונח עליהן. מולו ישב לייבי, בן דודו, מכונס בתוך עצמו, נראה כמו צל של הבחור החי והתוסס שהכיר.

"מה... מה קורה פה?" שאל אהרליה. הוא לא הבין את פשר המהומה השקטה הזו. למה כולם כל כך נסערים?

ר' יצחק, אביו, מיהר להפיג את החשש. הוא מתח חיוך מרגיע על פניו, למרות שהמתח עדיין ניכר בקמטי מצחו. "שב, אהרליה, שב", אמר ברכות, מסמן לו לכיסא הפנוי ליד השולחן, "אל תיבהל, הכל עוד יתהפך לטובה".

אהרליה התיישב על קצה הכיסא, עדיין דרוך, "אבא, אז למה קראת לי בעצם?" שאל בניסיון להבין, "רצית שאבוא כדי שנדבר פה על הכרטיסים?" ר' יצחק הניד בראשו לשלילה. המבט שלו היה רציני, נוקב, כזה שלא משאיר מקום לספקות.

"לא, אהרליה. אנחנו לא מדברים על כרטיסי טיסה עכשיו", אמר ר' יצחק, "אני קראתי לך מסיבה אחרת. אני רוצה שתתאר לנו איך עבר עליך ראש השנה שעבר".

אהרליה הופתע. הוא לא ציפה לשאלה הזו, בוודאי לא באווירה הטעונה שניכרה בחדר. אבל אז, כשהזכרון של הימים ההם הציף את תודעתו, הבעת פניו השתנתה לחלוטין. קמטי המצח שלו נמחקו, ושלווה עמוקה, פנימית ואמיתית, זרחה מעיניו.

"ראש השנה שעבר?" חזר אהרליה, וקולו הפך רך, רווי בגעגוע טהור, "ברוך השם... היה פשוט נפלא".

"לא, אהרליה", התעקש ר' יצחק, "אל תקצר. תפרט. ספר לנו מהתחלה".

אהרליה הבין שמשוהו חשוב מתרחש כאן. הוא התיישב בנוחות, והתחיל לגלול את הזיכרון.

"תראו, נסענו ביחד עם דוד יענקל ולייבי. הנסיעה הייתה מתישה. טסנו לבוקרשט, ואז נסענו באוטובוסים המקרטעים ההם כמעט יום וחצי. הגענו לאומן סחוטים. לייבי", הוא פנה אליו, מנסה לדובב אותו, "אתה זוכר בקושי עמדנו על הרגליים... אבל למה אתם נראים ככה?"

ר' יצחק עצר אותו, "נדבר על זה אחר כך. קודם תמשיך".

אהרליה המשיך, "כשהגענו לאומן, הדרכים שלנו נפרדו. דוד יענקל הלך לדירה הוותיקה והזולה שלו, ואבא ואני עלינו למתחם של 'קריית מורשת' - אומן. אבא, אתה זוכר? כשאתה

דיברנו שיחות חברים, התחזקנו עם שמחה אמיתית.

ואז, היה לנו שפע של זמן. חזרנו לציון לאמירת 'התיקון הכללי', ישבנו שם שעות ארוכות בלי לחץ. חזרנו למתחם, נכנסנו לבית המדרש של המתחם. ל'היכל התורה'.

בחוץ היה עדיין חום של סוף הקיץ, אבל ברגע שפתחנו את הדלתות של היכל התורה - פגש אותנו גל של אוויר משיב נפש. היו שם מבחר הספרים, ובעיקר קונטרסי לימוד מיוחדים עם כל הלימודים הנצרכים, הרגשתי שמישהו חשב על כל פרט כדי שנוכל רק לשבת וללמוד ברוגע. למדתי עם החברותא הקבועה שלי בהתלהבות. הרגשתי התעלות שאין כמותה, אתה יודע איזה תענוג זה ללמוד ככה? איזה 'געשמאק'? זה היה מעין עולם הבא. ככה עברנו את כל היום, מוגנים מכל הפגעים שבחוץ".

ר' יצחק קטע את בנו, ופנה לר' יענקל בחיך מלא משמעות, "יענקל, הרי סיפרת כמה קשה היה לך בסעודות החג, בהכנסת אורחים ההמונית. אז הנה, אני אספר על סעודות החג. אני חוזר מהתפילה בקלויז למתחם של 'קריית מורשת'. חדר האוכל מסודר, מואר, מרווח, ערוך בטוב טעם. ישבנו שם בסעודות החג, כל אנשי שלומינו. הגישו לנו שפע של אוכל בטעם ביתי, טרי ונקי. כל הזמן הסתובבו שם אברכים צדיקים, שדאגו לכל פרט.

אבל זה לא היה רק האוכל שהוגש בשפע ובמאור פנים. זו הייתה האווירה. במהלך הסעודה, המשפיעים

והלכנו לישון מוקדם. השקט במסדרונות איפשר לנו לישון כמו שצריך, כדי שנוכל לקום בנץ.

ובבוקר? קמנו קבוצה גדול בחורים לתפילת ותיקין חלק מהם זכו גם לקום חצות. שוב ירדתי למקווה בישוב הדעת, ומשם ישר לתפילת שחרית. איזו תפילה בכח זו הייתה. עם הנץ החמה, עם אנשי שלומינו שסובבים אותנו. התלהבות, חיות, כיסופים שקרעו רקיעים.

אחרי התפילה, התיישבנו בצוותא לארוחת בוקר בחדר האוכל המרווח של המתחם. ישבנו עם החברים,

משם יצאנו לציון.
עם כזו פתיחה,
עם כזה רוגע,
כשהגעתי לרבינו,
הלב שלי פשוט
נפתח. געגועים
של שנה שלמה
התפרצו שם
בדמעות של
שמחה. הודיתי
להשי"ת על כל
רגע.

התחלת לנסוע, כבר לא היו הדירות הרגילות, אז תמיד חיפשנו. ובשנה האחרונה, ברוך ה', יש את המתחם הזה, שמיועד רק לאנשי שלומינו.

הגענו עם המזוודות. עוד בכניסה, למטה, קיבל אותנו האחראי עם חיוך רחב. הוא הראה לנו את הטבלאות. ראיתי את השם שלי מופיע שם, ולידו שמות של כל כך הרבה חברים מהישיבה שלי ומהחברות שלנו. כולם היו שם, במקום אחד! הייתי מרוגש רק מלראות את כולם.

רצינו להעלות את המזוודות לחדר, ואז אבא אמר לי, 'רוצה קודם כוס קפה?' הסתובבתי, וממש שם במבואת הכניסה, הייתה עמדת קפה מרווחת ומסודרת, מסודרת. עמדתי שם, הכנתי לעצמי קפה ברחבות ובנחת. אתה מבין? ככה לא הייתי צריך לצאת לרחוב ההומה, ולהתרוצץ חצי שעה רק בשביל כוס קפה.

עלינו לחדרים. אכן, הבניין עדיין בשלבי בנייה, רואים שזה בניין שעדיין לא מושלם לגמרי. אבל המיטות המתינו לנו נקיות ומסודרות, והעיקר היה השקט. השקט הנפשי!

הדבר הראשון שעשיתי היה לקחת מגבת, ולרדת למקווה המיועד רק לשוהי 'קריית מורשת' - אומן'. המקווה היה מתוחזק ונקי, המים צלולים.

משם יצאנו לציון. עם כזו פתיחה, עם כזה רוגע, כשהגעתי לרבינו, הלב שלי פשוט נפתח. געגועים של שנה שלמה התפרצו שם בדמעות של שמחה. הודיתי להשי"ת על כל רגע.

חזרנו למתחם לפני שעות העוצר,

מחשובי משפיעי אנ"ש, שהכינו אותנו לקראת יום הדין והכניסה לציון של הרב"ה. ישבנו שם ושמענו דיבורים בוערים שפשוט פתחו לנו את הלב."

את החבורה האחרונה של השנה אי אפשר לשכוח, שם בפינת חמד, הניגונים, הכיסופים, נוסחאות של ר"ה, הדיבורים... אני לא יכול לתאר לעצמי סיום יותר מוצלח לשנה.

"ומה שהכי החיה וחזק אותנו", סיים אהרליה בעיניים בורקות, "היה לפגוש שם פנים אל פנים את הראשי חבורות שלנו. הם הסתובבו בינינו, חיזקו, תמכו, וזרקו מילה טובה ומאירה בדיוק ברגע הנכון. לא הרגשנו לרגע בודדים בתוך ההמון העצום של אומן. היינו עטופים כל הזמן בהדרכה ובתמיכה חמה".

ר' יענקל ישב מול אחיו ומול אהרליה, מאזין בקשב רב לכל מילה. הוא נשם עמוקות, עיניו התמלאו בדמעות של הבנה, "ואני...", הוא לחש בקול שבור, כמעט לעצמו, "אני, שהייתי מוכן לשלם כל הון שבעולם עבור הנשמה של הילד שלי... הייתי מוכרח להישאר במקום ההוא, בחושך הזה, רק כדי לחסוך כמה שקלים? רק בגלל שלא הייתי מסוגל לשנות הרגל ישן של עשרים שנה? למה הייתי תקוע בדירה המוזנחת ההיא, כשיכולנו להיות במקום שכולו אור, במקום ששומר עלינו? למה... למה הייתי תקוע שם?"

של אומן? אבל שם, במתחם, הייתי רגוע לגמרי. ידעתי שאני משאיר אותו בידיים הכי נאמנות שיש.

הדבר שהכי הפיח בו חיים היה הפעילויות המיוחדות שעשו שם עבור הילדים. אתה יודע איזה תענוג זה היה לראות אותו חוזר מאושר מסדר הלימוד והחברת תהלים של הילדים, עם מיני מתיקה ופרסים יקרי ערך, הפעילות הזו מביאה שהזיכרון שלו מהנסיעה לאומן - יהיה זיכרון מתוק ושמח. היה שם צוות אברכים מסור שהשגיח עליהם כל הזמן, עם סדרי פעילות מותאמים, כך שיכולתי להתפלל ולהתבודד בישוב הדעת, בידיעה ברורה שהבן שלי נמצא במקום מוגן".

"ואבא, אל תשכח את מה שעשו שם בשבילנו, הבחורים", התערב לפתע אהרליה, "דוד יענקל, אתה חייב לשמוע על מסגרת 'בצילו חמדת' שהייתה שם. סדרי לימוד, עם תוכנית מיוחדת של לימודים שיעורים מחיים

מסרו דרשות שהאירו לנו את כל המהות של ראש השנה, ודיברו על גודל הזכות לשהות אצל הצדיק שמתקן את כל העולם. הדיבורים שלהם פילחו את הלב. מצד אחד, הרגשנו באמת את האימה והפחד של יום הדין. אבל מצד שני, זה היה עטוף בשמחה כזו עילאית, שמחה של זכות להיות מקורבים לרבינו.

הכל התחבר יחד, השירה האדירה של 'אשת חיל' שהרעידה את הקירות, בלילה הראשון, הדיבורים הקדושים, הזמירות והריקודים הסוחפים שלא רצינו שייגמרו. זה לא היה 'לאכול ארוחת ערב'. זה היה שולחן של עבודת ה' בחיות שאין כמותה. זה היה גן עדן, יענקל, גן עדן...".

"ויענקל", המשיך ר' יצחק, נוגע בנקודה רגישה נוספת, "זה לא רק אנחנו המבוגרים. השנה הרי לקחתי איתי גם את שרוליק הקטן שלי, בן העשר. אתה יודע כמה מדאיג זה להסתובב עם ילד רך ברחובות ההומים

אפילו

בעל בחירה

ר' יענקל עיכל את התובנה שניחתה עליו. ואז, לאט, הוא סובב את ראשו לעבר לייבי. המבט שלו כבר לא היה מבט של אב שבור, אלא מבט של אב שלוחם על חייו של בנו.

"לייבי", הוא אמר בקול ברור ונחוש, "יש ראש השנה אחר. אנחנו נילחם. אנחנו לא נוותר. בעזרת ה', אתה תהיה בראש השנה באומן. אנחנו נהפוך עולמות, נתפלל נעתירמחד, ומאידך נפעיל כל קשר, נעשה את כל ההשתדלות בעולם כדי שתזכה לנסוע!"

דמעות זלגו על לחייו של לייבי. הוא הביט באביו, מתרגש מהכוח המחודש שפיעם בו, "אבא...", הוא לחש, "אבל יש לי בקשה אחת, בקשה אחת בלבד".

"מה שתגיד", השיב ר' יענקל.

"בראש השנה הזה", אמר לייבי, קולו מתחזק, "אני נמצא ב'קריית מורשת' - אומן. במקום שמור, ששומר על הלב שלי".

ר' יענקל הנהן בהסכמה מלאה, "בוודאי, לייבי. שיעלה כמה שיעלה, אתה תהיה שם. מעכשיו תעשה את הכל בשביל לנסוע, תלך לשדה, תבכה להשם יתברך, זוהי העצה היחידה שיש לנו בזה העולם".

הוא נשען לאחור בכיסאו, מרגיש השלמה פנימית. "אתם יודעים שרבינו

אמר שהוא יכול לעזור לבעל בחירה", אמר האב בחיוניות, "ושמעתי בשם מוהרנ"ת, שעוברים על בן אדם בחיים הרבה מעברים קשים. לפעמים השי"ת לוקח אותו למקומות שהוא לא חלם שייפול אליהם. בן אדם לא יכול לדעת מראש מה המסלול שלו".

ר' יענקל הביט בבנו באהבה עמוקה, "אבל יש דבר אחד שנמצא אך ורק בבחירה שלנו. דבר אחד שהוא ההצלה מהכל - הבחירה בחברים טובים ובסביבה טובה. אם אדם בוחר להיות במקום שמור, עם אנשים שמחפשים את ה', אז אחר כך... כל השאר כבר הולך בקלות. אנחנו נבחר בחברים טובים. אנחנו נבחר במקום ששם מאיר האור של רבינו".

זוֹכֵר אֶת כָּל הַמַּפְעָל

לקראת ימי הראש השנה המתקרבים ובאים, ולאור ההצלחה של **'קרית מורשת אומן'** אשתקד, נפגשנו עם מנהלי ומקימי הקריה, הר' **אברהם אלחנן יגלניק**, והר' **אליעזר קירשבוים** הי"ו, לשמוע את השתלשלות העניינים של הקמת הקריה, להבין את העבר, ההווה והעתיד, ולדעת מאין הם שואבים את הכוח והעקשנות לא להרפות ולהמשיך קדימה.

שטחים במרחק קרוב לציון הק', מתוך הבנה פשוטה שאי אפשר להבנות על שטחים מושכרים ולהיות נתון לחסדם של מקומיים, ומתוך אמונה כי הציבור הענק יילך ויגדל ופתרון לא עצמאי ולא קרוב אינו פתרון מושלם. ואכן בסייעתא דשמיא מרובה עברה הקריה תוך שנים מועטות למשכנה הקבוע במורד רחוב פושקינה.

אני מבין שלא שייך על רגל אחת לגולל הכל במהלך ראיון זה, אבל אולי בכל זאת טעימה קטנה מהמניעות וההתגברות עליהם מאותם ימים ראשונים.

ר' אברהם אלחנן: כאמור הקריה קמה לקראת ר"ה שנת תשס"ז, עצם הקמתה היתה בגדר של נס מופלא, כיצד קם יהודי והזיל מכיסו הון רב לצורך הקמת הכנסת אורחים שכוז. ההקמה בפרק הזמן הזה שלהי אב ותחילת אלול תשס"ו, מלבד היותה פרק זמן קצר ביותר שאינו בכדי שיעשו באופן רגיל, עוד נוספו עליהם מניעות "שלא מעלמא הדיון", כאילו כל מי שיכל למנוע ולתקוע

ורתמתי את הרב ישראל זינגר הי"ו, אשר לב הזהב שלו שמע והבין את המצוקה האמיתית, והוא נכנס במלוא כוחו ואונו למען הקמת פרוייקט 'קריית הלינה אומן', שתתן מענה מידי למצוקה זו. למרות פרק הזמן הקצר שנותר עד ר"ה החל מירושן בהול נגד הזמן, שטח גדול נשכר עבור הקמת עיר אוהלים, אוהלי ענק שונעו מגרמניה, אלפי מיטות וציוד נלווה עשו דרכם ממפעלים במזרח אוקראינה, ועוד הרבה ציוד שנרכש כמו גנרטורים, מכולות, ביתני שירותים ועוד ועוד. כך קמה לה 'קריית הלינה אומן', בשלב ראשון בשטח מושכר רחוק מעט מהציין.

והתוצאה לא איחרה לבוא, מחירי הדירות צנחו בחופשיות כלפי מטה, המון מקומיים ששמרו על קור רוח ולא הורידו מחירים נשאר עם דירתם הריקה, וחופן הדולרים שהיה אמור להחליף ידים נשאר בידיים יהודיות ופני המקומיים חפו, מיותר לציין שטראומה זו השפיעה עמוקות על השוק, שבשנה שלאחר מכן הושכרו מיטות לכל דורש במחירים סבירים ומזולים. החסכון נאמד במיליוני דולרים לשנה שנחסכו מכיסם של חסידי ברסלב האביונים.

שרשרת הנסים שלוותה את הקמת הקריה בפרק זמן קצר של מספר שבועות שאין כאן המקום להרחיב בהם, מופלאה וראויה להיחקק עלי גוויל, ועוד חזון למועד. במקביל, במשך השנים הבאות נרכשו

כולם מכירים את מפעל החסד 'קריית הלינה אומן' מהמפעלים הוותיקים הפועלים באומן, מתי היא הוקמה ולאילו מטרה?

ר' אברהם אלחנן: בשנת תשס"ז לאחר 12 שנים מאז התחדשו הנסיעות לציון הקדוש באומן, ציבור העולים לאומן רק עלה וגדל, והבעיה הגדולה בפניה עמדו החסידים היתה בעיית הלינה שרק החריפה משנה לשנה. לא היו מיטות, רוב רובו של הציבור התארח בדירות של מקומיים אשר חוץ מבעיית המפגעים הרוחניים החמורים מאוד, המחירים האמירו משנה לשנה עד שכשל כח הציבור. מיטה עלובה בדירת מקומי צפופה ומלוכלכת עמדה על 600 דולר למיטה וכולם עשו יד אחת ועמדו בעזות מול הציבור שהזיל הון מכיסו המדולדל בשביל מיטה לימי ראש השנה.

הנגיד המפואר הרב ישראל זינגר הי"ו, עמד אז בראש מערך אדיר של חלוקת כרטיסי טיסה חינם אין כסף לעולים לראשונה לאומן, כשמנגד אין פתרון ללינה עבור המצטרפים החדשים והישנים. המחירים המשיכו להשתולל כשכל השוק נכנס לסחרור מטורף. נכנסתי לעובי הקורה

המזון עתידית

הון רב בתשתיות ובסידור השטח וברכש של ציוד ועוד, כל זה היה בנוי בעיקר מהלוואות וגם תרומות של נדיבי לב, אחד מהם יהודי יקר מאוד שנתן לנו תרומה גדולה יחסית יברכהו אלוקים.

ההלוואות היו בנויות בצורה שהפרוייקט יהיה מסוגל לעמוד בפרעונו, אולם היו כמה שנים שהפרוייקט לא עבד בעקבות הקורונה והמלחמה ועקב כך נוצרו פיגורים בתשלומים שהביאו אותנו למצב בו כמעט קרסנו. אך בחסד ה' עלינו הציבור התגייס, כזכור היה זה הקמפיין להצלת דירתו של לייזער שעמדה בסכנה עקב החוב שהצטבר ולא עמדו בתשלומים. מאז פתיחת הפרוייקט מחדש אנו משתדלים בכל כוחנו לעמוד בפרעון החובות שנותרו. ה' יעזור שנצא מכל החובות בקרוב. כדי שנוכל להשקיע עוד ועוד בפיתוח ושגשוג.

הרבה סגנונות של קהלים מגיעים לאומן. את מי אתם משרתים? איזה סגנון קהל?

ר' אליעזר: אנחנו לא הבדלנו ולא בדקנו מעולם את סוג הקהל שמתדפק על שערי קריית הלינה. השערים פתוחים לכל מאן דבעי, אולם תנאי אחד ועקרוני הצבנו: שמירת גדרי הצניעות והקדושה. אנו מבקשים לא להופיע עם מכשירים פסולים ולא להפעילם בכל שטח הקריה, וכמובן לנהוג ולהתלבש כיאה וכראוי לבאים להסתופף בצל רבינו הק'.
אננם מטבע הדברים נוצרים בקשות לשיבוץ של כל אחד החפץ לשהות עם אנשים להם הוא רגיל ועמם הוא מרגיש בנח, כך שבאופן טבעי נוצרו חלוקות

בישיבה בר"ה. כברסלב'ר נסעתי ב"ה למרות הכל, וכמובן הייתי צריך לעזוב את הישיבה, כך הגעתי לקראת זמן חורף לישיבת ברסלב בבני ברק, שם התקרבתי מחדש לרבינו הקד' בהיותי בתוך תיבת נח שרעשה וגעשה בריתחא דאורייתא יחד עם תפילות נלבבות ונסיעות לפעלד וכו' ושם קבעתי חברותא עם ידידי רב השנים ר' לייזער קירשבוים שיחי', לאחר נישואי התגוררתי בצפת במשך כעשור לאח"מ עברתי לבית שמש וחידשנו את החברותא שלנו.

כשהפרוייקט קם, ביקשתי מר' לייזער להצטרף לצוות העובדים בהקמה ובניהול הטכני בשטח, לאח"מ במרוצת השנים הפכנו לשותפים בפרוייקט הזה.

היו עוד כמה מאנ"ש מסורים שהיו עמנו לאורך השנים, נציין את חלקם שידם רב להם בהקמת הפרוייקט ה"ה העסקן הנמרץ ורב הפעלים ר' נחמן אטינגר הי"ו שמסר נפשו עבור הפרוייקט, ועוזב לאח"מ לטובת הקמת מוסדות ברסלב עטה"ק הנודעים בירושלים ובית שמש זכרה לו אלוקים לטובה, ור' נחמן סלומון היקר הי"ו שעמל וטרח והתייגע שנים רבות למען הצלחת הפרוייקט, ועם נישואיו והקמת עסק פרטי בא"י נאלץ לעזוב את הניהול באוקראינה באופן פעיל, אבל עד היום הוא לנו לעזר בכל המתבקש בהעמדת נסיונו רב השנים באוקראינה, יהי אלוקים עמו ובכל אשר יפנה ישכיל ויצליח, וכן ר' מרדכי רוזנטל הי"ו ועוד, כולם יעמדו על הברכה ויבורכו מעם הבורא יתברך.

מי מממן אותכם?

ר' אברהם אלחנן: המימון הראשוני הגיע כאמור מהנגיד הרב זינגר, לאח"מ התרחבנו והכפלנו ושילשנו את גודל הקריה, והשקענו

מקלות בגלגלים עשה זאת עם כל ה'הידור', כל דבר ודבר היה מלווה בקשיים אדירים.

הנה המחשה קטנה: השינוע של האוהלים שנרכשו ממפעל בגרמניה הפך למכשול בלתי עביר, כשפשוט לא היה בנמצא משאית אחת לרפואה שתסכים לעשות את הדרך מגרמניה לאוקראינה 2000 קילומטר. הזמן דחק, נותר פחות משבוע, בו אם המשאית יוצאת לדרכה יש פרוייקט, ואם לא לא. מלבד עוגמת הנפש הגדולה מדובר היה בהפסד כספי אדיר. לבסוף מבלי להכנס לפרטי פרטים, בניסי ניסים הושגה משאית בדרך לא דרך, כשלצורך הגעתה ושחרורה מהמכס, היו צריכים ליווי מיוחד וקשרים שהשתיקה יפה להם.

הם הגיעו עם האוהלים ברגע האחרון לאומן, יחד עם צוות הקמה שהגיע עמם במיוחד מגרמניה, וגם מהארץ הגיע מומחה. המומחה מהארץ לימד את הגרמנים פרק בהלכות זריזות, משום שלפי הכללים היידיים היו צריכים כמה ימים טובים להכין הכל לפי הכללים שלהם. קיצורו של דבר, האוהלים הוקמו במהירות הבזק ובמקביל משאיות רבות פרקו מיטות שמיות כריות רצפות מעץ, גנרטורים וכו' מבצע שלם שהוקם בכוחות ובאמצעים לא טבעיים והיה למציאות משובבת, בחסדי השם, בזכות הצדיק, למענו ולמען הראש השנה שלו.

אתם עובדים יחד המון שנים, איך נוצר הקשר בינכם?

ר' אברהם אלחנן: למעשה הקשר ביננו נוצר כבר בישיבה. אני למדתי בישיבה ליטאית ידועה, ולקראת ר"ה תשנ"ג ביקשתי רשות לנסוע לר"ה לאומן וסורבתי בתוקף, ראש הישיבה אמר לי כי רבי נחמן רוצה שאתפלל

קורם עור וגידים.

מהיכן הגיע המימון? הרי לבנות בניין הוא לא דבר של מה בכך.

ר' אברהם אלחנן: בהשגחה פרטית פנה אל ר' לייזער יום אחד אחד מהידידים שלנו מיוזמתו האישית וללא שום השתדלות מצידנו, ואמר לו שהוא מעוניין לתת לנו הלוואה בסכום גדול, כדי שנקפוץ לעניין של בניית בניין של קבע. האמת שמאד שמחנו, אך מאידך חששנו, כבר היינו מסובבים עם חובות מרכישת השטחים, והשקעת התשתיות בקרית הלינה, ולהיכנס לעוד חוב היתה שאלה שהצריכה דעת תורה של גדולים. פנינו להתייעץ עם ר' שמעון, והוא, לאחר שמיצת התוכנית כולה, ותוכנית ההחזרים, דרבן אותנו להתקדם ולהכנס לעניין.

האם נכונה השמועה שר' שמעון היה אמור לטוס לארה"ב, חרף היותו שומר עינים בתכלית ויהודי שכמעט לא יצא מד' אמותיו,

אברהם יצחק כרמל זצ"ל שעודדנו והמריצנו לאורך השנים בעצה ובתושיה.

בנושאים הלכתיים מי הפוסק שלכם?

הרבנים עמם אנו מתייעצים בנושאים הלכתיים הם הגאונים הנודעים הרב בצלאל גלינסקי שליט"א והרב צבי ליברמנט שליט"א אשר על פיהם ישק כל דבר.

לאחר שנים שעסקתם באוהלים, מדוע נכנסתם לפרוייקט כה גדול כבניית בניין?

ר' אליעזר: לאחר יותר מעשור של פעילות למען הציבור הק', החלטנו שהגיע הזמן להתקדם, הפרוייקט במתכונתו הקיימת הוא פרוייקט יקר, הון רב מושקע מידי שנה בבניית עיר שלמה מהמסד ועד הטפחות שבסיום תקופת ר"ה ולקראת החורף האוקראיני העיר הגדולה הזו צריכה להתקפל ולהתאכסן לשנה הקרובה. ההליך הזה בנוסף לפגעי מזג האוויר והבלאי הטבעי גורמים לכך, שמידי שנה משאבים רבים הולכים לריק, המציאות הזו דרשה שינוי והכרח הבלתי נמנע היה לבנות בניין קבע, בניין שישדרג את הנוחות של הלינה, ויוזיל את עלויות ההקמה והפירוק.

ואכן בס"ד בשנת תשע"ח זכינו לצקת את יסודות הבניין, כשבשנה שאחריה השלד החל

פנימיות טבעיות בהם התמקמו כל אחד בקרב אנשי סגנונו הקרוב אליו. כך יכול להיות אוהל אחד שיהיה כולו בסגנון של אברכים ובחורים, ואוהל אחר יותר בסגנון של בעלי בתים מעמך בית ישראל, כולם אהובים כולם ברורים וכולם באים לאומן מצייתים לכרוז הנורא של יאיש בל יעדר, וכולם חלק מהתיקונים הנפלאים המתרחשים שם שגדלו ושגבו מהשגתנו שרק היודע רזי עולם יודע מה מתרחש בקיבוץ הנפלא הזה, שכל הגאולה העתידה תלויה בזה.

מי הרבנים עמם אתם מתייעצים ומקבלים הדרכה?

ר' אברהם אלחנן: עידוד ותמיכה קיבלנו לאורך השנים מכל הרבנים ומכל חשובי אנ"ש, אולם שאלות ועצות שאלנו וקיבלנו בעיקר מהחסיד ר' שמעון שפירא זצ"ל שלא היה כמעט צעד ושעל שלא קיבלנו את עצתו והדרכתו, כשהוא ממש עודד ותמך וראה בפרוייקט ההצלחה הזו נדבך ואבן יסוד חשוב ביותר לכל הראש השנה. כמו"כ יבדלחט"א גה"ח ר' שמואל משה קרעמער שליט"א עמד לצידנו בצמתים ובפרשיות דרכים מרכזיות עודד ותמך ועזר בכל ליבו ונפשו, ועד היום מתעניין ודורש וחוקר מה קורה עמנו ומה אפשר לעזור, ה' יאריך ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים. כמו"כ אי אפשר לשכוח את הרה"ח הנלבב והבלתי נשכח ר'

אני שזכיתי להיות ממייסדי ומקימי מורשת הנחל, ואחד מחברי ההנהלה במשך כל 25 שנות קיומה, כוסף עם חבריי לארגון לזכות להגיע ליום שיהיה לנו מתחם מיוחד באומן עבור מאות הבחורים והאברכים. אולם אין זה סוד שבכדי להקים מתחם כזה מהמסד ועד הטפחות צריך לגייס מיליוני דולרים, ולכן נותר הדבר בגדר חלום טוב, וכיסופים טובים שכוחם רב כידוע מרבינו ז"ל.

ר' אברהם אלחנן: אף אני כאחד שלא קשור דווקא להנהלת מורשת הנחל, ובלי קשר לשום ארגון, כספתי וייחלתי כל השנים יחד עם לייזער, ליום הזה בו נוכל לשרת את ציבור היראים שסבל ממצוקה אמיתית וחריפה מחוסר מקום נאות וראוי לו כציבור מאורגן.

ולמרות שהחזון שלנו היה יותר כוללני לדאוג לציבור היראים הרחב, ולמרות שכבר התחלנו במהלך כזה עם 'מעוזכם', בכל אופן ידענו שהשותפים היותר טבעיים שלנו, הם אנשי 'מורשת הנחל', וזאת, הן בגלל שהם מאורגנים כקבוצה גדולה, והן בגלל התוכן הרוחני המסודר והמאורגן שהם מביאים עמם, מה שמוסיף את ההשלמה הנצרכת מעבר לתנאים הגשמיים, את הרוח והנשמה שהולכים בד בבד וביחד עם הצרכים הגשמיים,

ואכן לאחר שנת תשפ"ה שנת 'מעוזכם', סיבב הקב"ה בדרכיו הנפלאים שמורשת הנחל פנתה אלינו ברצון להתארגן כקבוצה ולשהות אצלינו.

המדרבן הראשי למהלך היה הגאון החסיד

גמור ושומם, עלה בליבנו רעיון ישן נושן אליו כספנו רבות בשנים, והוא, כי בעוד שהקהילות הגדולות והחשובות והמאורגנות בברסלב איש על מחנהו ועל דגלו, מסודרות בנושא של אומן מבחינה חומרית ורוחנית, הרי שהציבור הנמנה על הזרם המרכזי, שנמצא בעיקר בירושלים ובבית שמש, ברכפלד ביתר וצפת ובעוד מקומות בארץ ובעולם, אינו מסודר ורציני מאוד לדאוג לציבור הזה.

פנינו לידידנו ר' יחיאל גלינסקי שליט"א חתנו של ר' שמעון זצ"ל ושיתפנו אותו ברעיון, והוא בחום ליבו וברוחו הנמרצת נרתם לענין וכך יצא לאור המיזם של 'מעוזכם'. ר' יחיאל גייס סכום נכבד, ששימש להשלמת הבנייה בקומות שכבר נבנו והפיכתם ראויים לשימוש, ואכן בר"ה תשפ"ה לנו בבניין ציבור מכובד מאנ"ש היראים, תחת השם 'מעוזכם'. לר' יחיאל כאמור זכויות עצומות בכל המפעל הזה והקב"ה ישיב לו כגמולו הטוב בכל העניינים בגו"ר.

איך נוצר החיבור עם מורשת הנחל?

ר' אליעזר: לפני שאתן לשותפי ר' אברהם אלחנן להסביר את מהות החיבור, אומר במשפט אחד קצר כי זו משאלה רבת שנים שהתגשמה.

חוץ מה'שולי' שהיה מרוחק כמה פסיעות מביתו, או המקווה באמצע הלילה?!

ר' אליעזר: כן, השמועה בהחלט נכונה והיא מצביעה כמה היה ר' שמעון מסור בלב ונפש לרעיון הקריה. כי כמו ששאלת, בשביל רבי שמעון לצאת לארה"ב היה בגדר של יותר ממסירות נפש, הוא היה רחוק מהמציאות הזו תכלית הריחוק ובכל אופן הסכים, וכך התגלגלו הדברים:

כשתנופת הבניה עמדה להיעצר מחוסר ממון, פנינו שוב לר' שמעון, והוא החליט לטוס לשם כך לארה"ב לגייס כספים, ובאמת כבר נסע עמי לקונסוליה האמריקאית בתל אביב, וקיבל וויזה לארה"ב.

אני ואברהם אלחנן מצדנו טסנו לארה"ב בכדי להכין את נסיעתו של ר' שמעון, יחד עם ידידנו ר' נחמן גבירץ שיחי', אולם משמים רצו אחרת, ותוך כדי ההכנות שכבר היו בשלב מתקדם פרצה מגיפת הקורונה, כל העולם עצר מלכת, וכך התבטלה תוכנית טיסתו של ר' שמעון לארה"ב ולא יצאה מהכח אל הפועל. כתוצאה מכך הבניה נעצרה.

ואיך היא חודשה?

ר' אברהם אלחנן: לאחר דשדוש של כמה שנים בהם עמד הבניין ריק מאין יושב, לא

צועדים.

ובכן, גם עבור ה'מסודרים' ב"מרכאות" זו שאלה מיותרת. כל הבקי במה שקורה היום בחוצותיה של אומן, מבין כי זהו כורח מחוייב המציאות שלא ניתן להתעלם ממנו. כבר היום זה פשוט שהציבור הולך וגדל ובעז"ה הציבור יילך ויגדל עוד ועוד עד שיגיע למימדים עצומים בליע"ה, אנו לא מדברים על עוד מאה שנה אנו מדברים על המצב כבר היום. אנו לא מבינים מה שקורה שם, זה מעבר להשגת אנוש ולא בשליטת שום גורם טבעי.

אולם מאידך ברור שהוא מעורר יותר ויותר את הצורך הדחוף לדאוג לבנים הרכים, לנערים, לבחורים ולאברכים. כל ארגון וחבורה צריכה וחייבת לדאוג לצרכיה הן הגשמיים ובמיוחד הרוחניים, גם אם אתה כ"יחיד" מסודר בדירה ברמת נוחות כזו או אחרת, צאצאך לא בטוח שתהיה להם היכולת לכך, וגם אם אתה ובניך מסודרים, קורה שבניך מסתובבים ואינך תמיד יודע היכן, אין להם סדר יום, אין חבורה חמימה ומלוכדת שמתחזקת יחד.

מי שמשקיע כל השנה בחינוך וחרד לשלום צאצאיו צריך לקחת אחריות, לחשוב היום על בניית ערובה שפשוט נוכל להגיע לאומן ברוגע ובשלווה, כשמי שאמון על מלאכת חינוך צעירי הצאן ואמון על הדאגה של הצרכים הגשמיים נמצא שם בשבילך ובשביל עתידך.

זה פשוט וזה נהיר, חייבים את זה ואי אפשר אחרת. כל הסבר ושכנוע מיותרים לחלוטין לכל בר דעת שמעט הבנה בקודקדו.

דעת כל המשתתפים הוא, כי הקרייה מיועדת לכל מי שרואה את עצמו וחש את עצמו מתאים לרוחה של 'מורשת הנחל' שהיא ההליכה בדרכי רבינו בתמימות ופשיטות, ההתרחקות מהבלי העולם וחיזו דהאי עלמא, והצעידה העקבית בדרך המסורה לנו מדור דור מבלי לסטות ימין ושמאל בשום עניין מתוך אהבת חברים וקירוב הלבבות בין החברים.

כל מי שרואה עצמו ככזה, מוזמן להצטרף ולהנות מהאווירה המיוחדת והמרוממת, ומכל התועלת הרוחנית והגשמית שניתן להפיק מראש השנה כזה שכולו ישוב הדעת וקבלת מלכותו יתברך והדר גאונו. מתוך שמחה חיות דיבוק ואהבת חברים ואויר הנח והזך.

**אברך שמסודר בפני עצמו
בדירה יכול לשאול: "למה
בעצם כל כך נחוץ שתהיה
קרייה כזו? מה לא טוב
במה שהיה עד היום? הרי
הסדרנו איכשהו". האם יש
לכם מה לומר לאברך כזה?**

ר' אברהם אלחנן: זו שאלה שמוטב שיענו עליה המחנכים וגדולי הרבנים שהעניין בוער בעצמותם, אולם אנו ננסה לענות ממה שאנו רואים את המציאות מול העיניים ולא צריך להיות חכם ונביא גדול בכדי להבין לאן אנו

רבי נתן ליברמנש זצ"ל שממש יצא מגדרו והפעיל את כל כושר סמכותו והשפעתו בכדי שהדבר ייצא מהכח אל הפועל, לחבר בין קריית הלינה שרוצה בעצם את מה שמורשת רוצה וצריכה.

שיתוף פעולה שאומר: אנחנו נעמיד לטובת מורשת הנחל את כל המתחם העליון של קריית הלינה, נפעיל אותו ונקדם אותו בעז"ה לאש"ל מלא ומהודר, ו"מורשת הנחל" מצידה תתן את החלק הרוחני, עם בניית הצביון של המקום וניהול כל הפעילות הרוחנית עבור הלנים בקריה, מבצעים לנוער ולבחורים, שבת אחים, חבורות, שיעורים וכו'.

כאן באמת המקום להוקיר את ידידנו היקרים הרה"ח ר' אליעזר בורשטיין שליט"א ובנו היקר ר' נתן יוסף בורשטיין הי"ו, שיצאו מגדרם והרבה מעבר לכוחות פעלו והפעילו ונתנו לנו כתף אמיתית, כדי שנוכל להצליח בזמן כה קצר לקדם את הקריה, עם הוספת מטבח, והיכל התורה, ולאח"מ המקווה שהיה עדיין משאלת לב רחוקה בנקודת זמן זו.

**האם המקום והקרייה
מיועדים רק לחברי מורשת
הנחל מן המניין?**

ר' אליעזר: על מדוכה זו ישבנו כל חברי הנהלת מורשת הנחל יחד עם מנהלי הקריה, כשהובע הצורך בהרחבת גבולי הקדושה לעוד ועוד קהלים ומה שיצא מהאסיפה על

ר' אליעזר: זו סייעתא דשמיא ממש מעל לדרך הטבע, מי שדחף טרח והתייגע ללא הרף חרף מצבו הרפואי, וחרף גילו המבוגר מאוד הוא החסיד רבי נתן ליברמנש זצ"ל. כלביא קם וכארי התנשא, לא נס ולא ישן, לא שקט על שמריו ולא חס על זמנו וכוחו, בשארית כוחו קרא לעסקנים פעל והפעיל ודרבן והמריץ, ועלה אף הוא בעצמו במסירות ומתוך חולשה נוראית להגריי"מ שכטר שליט"א שישתדל שיהיה מקווה במקום, באמרו "בלי מקווה - זה לא זה!"

במסגרת זו לא נוכל כעת לנקוב בשמות כל העוזרים והמסייעים המלוים והתורמים, זה לא המקום ועוד חזון למועד בו יוחק שמם בפאר והדר על אבני גזית לזכרון עולם בחד המופלא שבבניית המקווה. אולם אי אפשר שלא להזכיר את השליחים הנאמנים שמינה רבי נתן ליברמנש זצ"ל, שבמסירות אמיתית השקיעו מזמנם למרות עיסוקיהם הרבים, כדי שנוכח לראות את המקווה עומד על תילו, ה"ה אבי מורי הרה"ח ר' מנחם קירשבוים שליט"א, וידידנו הר"ר נפתלי רוזנפלד שליט"א. בטוחנו שבוחן לבבות, שיועד עד כמה גדולה מסירות נפשם, ישלם להם בכפלי כפליים.

זו מסכת ניסית שעלינו להודות ולהלל עליה לבורא כל עולמים שזיכנו לבנות מקווה תוך פרק זמן של חודשיים ימים, מעל לטבע. ואכן ראינו את הסטרא-אחרא משתוללת, כשלמול עיניים משתאות המנוף

ר' לייזער היה אז בשטח לבדו. זה היה בבוקרו של אחד מימי ההכנה לראש השנה טרם הגעת הציבור לאומן, רוח של עזות דקדושה נכנסה בר' לייזער והוא עמד בפניו בתוקף ועז, ואמר לו בתוך עיניו הקרות מלאות הרוח: "תשמע טוב! אם 'הוא', כשר' לייזער מפנה אצבעו למעלה לקב"ה, אם הוא ירצה הכל יעמוד על תילו ולא תוכל לנקוף אצבע נגדנו, אני מאמין בו, מה שהוא ירצה זה מה שיהיה!"

הדברים שנאמרו מלב מורתח מלא אמונה עשו רושם עצום על הרשע הזה והוא עזב את המקום. לאחר ראש השנה הגיע מוכנע ומושפל ואמר לר' לייזער "אתה צודק! אם הוא רוצה שום דבר לא יקרה לכם!" וב"ה מאז חדלו ההצקות וכמה מהפורעים אף סיימו את חייהם באורח פלא. גדול ה' ומהולל שמו, רבות עשית עמנו ה' אלוקינו נודה ונומר לשמך על חסדך ועל אמתך.

בשנה שעברה לא דובר מלכתחילה שיהיה אצלכם גם מקווה, לבסוף הציבור הופתע והיה מקווה, איך זה קרה?

ספרו לנו קצת על הגורמים שעמדו בדרככם ואיך התמודדתם עמם.

ר' אברהם אלחנן: הרבה סיפורים מופלאים עברנו, המקום והמסגרת הזו צרה מכדי לכנס את כולם למקום אחד. אבל פטור בלא כלום אי אפשר, לכן אספר כאן סיפור אחד מיני רבים:

היו כמה שנים בהם היינו מטרה לחץ ולצנינים בעיני קבוצות אנטישמיות שונאי ישראל, שמצצו לנו את הדם בהתנכלויות איומות באופנים ובדרכים עד שכשל כח סבלנו. הרבה דמויות סחטו צרות ורדיפות אלו מעינינו, והרבה דמים תרתי משמע.

שנה אחת הופיע אחד מראשי החבורה הזו, איש רע מעללים וידוע כרודף ושונא ישראל איום ונורא, ואיים שבאם לא נעשה כך וכך וניתן כך וכך, מה שלא היה בכוחנו ובאפשרותנו, הרי שהוא יבוא עם חבר מרעיו ויחריבו הכל. וזאת למודעי כי איומיהם היו איומים ממשיים והיו שנים שהם הוציאו מכח אל הפועל זממם הרע והרסו והחריבו שברו ורמסו וגרמו לנו נזקים אדירים.

הוכנסו לתמחור ולמחיר שהציבור משלם, ולקחנו אותם על עצמנו, כך שמה שהציבור משלם הוא הכרחי ומשקף את העלות המינימלית.

זכור בשנה שעברה היו קשיים מסויימים עם המים והחשמל, מה עשיתם השנה בעניין?

ר' אברהם אלחנן: השנה התמקדנו בתיקון הכשלים, תגברנו את מערכת המים בבניית ובהוספת מאגרי מים ובעוד קווי מים, באופן שבעז"ה לא תהיה בעיה באספקה. כמו"כ הוספנו בכל הקומות עמדות נוחות שיפחיתו את הלחץ באופן ניכר. גם לחץ המים בברזים טופל, באופן כללי כל מערכת המים טופלה ולא חסכנו בעלויות כדי שהשהות תהיה נוחה וללא בעיות, ומדובר בעלויות גבוהות מאד של עשרות אלפים. גם מערכת החשמל תקבל אי"ה גיבוי עם גנרטורים שיספקו את כל התצרוכת בצורה חלקה בעז"ה.

כמו כן במקווה השקענו השנה בסידור בור הטבילה, שיהיה מהודר ונאה וברמה הלכתית הכי טובה, ובעוד כל מיני השלמות לטובת הציבור, ואנו מקוים בשנים הבאות להרחיב את המקווה עם עוד שני בורות ובתוספת חדרי רחצה ומערכות אוורור וכי' י' יעזרנו להוציא הדבר מכא אל הפועל במהרה.

בדרך מהציון לקרייה, ישנה עליה קטנה אחרי מתחם 'פעדער', הגורמת טירח במקצת, האם אפשר להקל על הציבור בעניין?

הוא מכוחו של הזקן דקדושה שהולך לפנינו ואנו סומכים על כוחו. המניעות והקשיים מתנדפים, חומות הדמיונות קורסות והקדושה מנצחת.

להזכר מהטעם המעודן של הארוחות, מהשפע, מהפנים המרוצות של הקהל שישב וסעד במנוחה, שהקשיב בדריכות ובלב פתוח לדיבורי המשפיעים שנשאו מדברותם - הזכרונות האלו הם הם הנותנים כח להמשיך ולעשות למען הציבור המיוחד והנפלא הזה. אשרינו! כל הקושי מתגמד והופך לשולי מול התענוג הזה.

המחירים שפרסמתם השנה גבוהים משנה שעברה, מדוע?

ר' אליעזר: קודם כל, יחסית לשקל המחיר לא גבוה בהרבה, ודבר שני ועיקרי, אין מנוס מכך מכיוון שהכל מתייקר והתייקר ברמה שלא תאמן, וזה נוגע לכל תחום מתחומי העלויות, אם זה עובדים ופועלים, אם זה מוצרים, אם זה עלויות עירוניות, ואם זה תשלומים לרשויות - אין לך דבר שמחירו לא התייקר משמעותית. ואנו צריכים לשקלל הכל ולקבוע מחיר.

אגלה לך סוד: המחיר הזה שנקבע, הוא גם מחיר שאנו מקווים שלא נצא ממנו עם עוד חוב חדש, מכיוון שפעלנו בשיא הזהירות ולפי הערכות מאוד מדוייקות 'על הקצה' ממש, בכדי שהציבור לא ישלם דולר אחד מעבר לעלות, ואנו תקווה באמת שלא נכנס לחובות חדשים. אבל ברירה לא היתה לנו, ב"ה שאנו משקיעים באוכל שיהיה טרי בשפע ומשובח, זה מגיע לציבור, ומקווים שהציבור יקבל בהבנה את עליית המחירים המתבקשת, שכן קל יותר לפזר את העלות לאנשים רבים כל אחד קצת, מאשר להפיל את הכל עלינו באופן שחלילה יקרים אותנו. הלוואי ויכולנו להוזיל ולהוזיל, וגילוי נאות, גם השנה נכנסנו להוצאות גדולות שלא

הענק שהיה בשטח התהפך ובנס לא היו נפגעים בנפש, האינסטלטור הראשי האמון על כל המערכות שיתפקדו נתפס לשורות הצבא למרות שברשותו היו כל המסמכים הרלוונטיים הפוטרים אותו משירות, וכל זאת בדיוק בזמן הכי קריטי של הצורך בהפעלה ובחיבור המערכות, הכל עמד ועבד נגדנו, אך יושב בשמים פיצח את המניעות הרבות שרק מעט מהן מסופרים במסגרת זו, והמקווה קמה וגם היתה ונצבה.

קריאתו של רבינו זצ"ל "דאס ערשטע איז מקווה" כאילו הדהדה בין כותלי המקווה, שהיה ספוג ריח טהרה וקדושה ריח של מסירות נפש וכיסופים ודמעות של רבי נתן ליברמנט זצ"ל, שמצאו את פורקנם במים הזכים והנקיים של המקווה הנפלא הזה שכל כולו מתחילתו ועד סופו פרק של מסירות נפש ושל עקשנות דקדושה.

איי רבי נתן! מי יתן לנו תמורת! אחד היה וכמוהו היכן נמצא! המקום ינחמנו מהשבר הגדול שבחסרונו. וי להאי שופרא דשופרא, איש האמת והטהרה, דבלי בארעא.

אורחי הקריה מקבלים בשפע, גם באמצע ימות השבוע, ארוחות משביות וטריות. ספרו לנו מעט על מאחורי הקלעים, איך הוקם המטבח הגדול והמאובזר.

ר' אברהם אלחנן: גם זה סיפור מופלא. מלכתחילה חשבנו שנסתפק באיזשהו 'אלתור' של גיבוב כמה פחונים, שם נבשל ונכין את הכל, אולם כשהגיע הדבר לשפת המעשה נוכחנו כי כל הרעיונות לא ישימים, וכי אין ברירה אחרת מלבד 'לבנות' מטבח, פשוטו כמשמעו.

ולא רק לבנות מטבח אלא גם לאבזר אותו: תנורים, ארונות חימום, סירים, תבניות אפיה, חדרי קירור והקפאה, חצובות ביסול ועוד ועוד. יצוין כי חלק מהציוד רכשנו מהארגון החשוב 'אכסנייה של תורה' שסיים את פעילותו, ולזכותם נזקפות המון זכויות של שנים רבות בהם הם נתנו מענה לבחורים בעיקר, שיהיה להם מקום נאות עם כל המצטרך, והם אפשרו לנו לרכוש מהם את הציוד כשהם נוהגים בנו בעין יפה ובלב שמח ונפש חפיצה לעזור לנו ככל האפשר בכל התחומים.

וכאן חייבים להזכיר את 'מורשת הנחל' שעזרה מאוד בהבאת הרכישה הזו לידי גמר, באומר ובמעש ובלקייחת הלוואות לצורך כך, וכשאנו מביטים לאחור אנו לא מבינים איך כל זה קרה וקם בחודש אחד. גם זה נס גלוי ולא טבעי בכלל וכולו סיעתא דשמיא, כל פרט ופרט הוא סיפור בפני עצמו, באופן כללי המטבח הזה הוא מעשה ניסים, גם

ומטבחון וכמובן שלחן וכסאות. לשם אנו חותרים ובעז"ה נגיע לשם. כך שכל הנראה מספר המיטות בכל חדר יירד, ואנו נצטרך להוסיף חדרים בעז"ה. וכך להגדיל את מספר המיטות

ולמעשה כבר השנה הורדנו שתי מיטות בכל חדר כדי שיהיה מקום מרווח למזוודות, וחפצים אישיים.

מהו החזון העתידי שלכם?

ר' אברהם אלחנן ור' אליעזר: החזון והמטרה שלנו, שגם למעוטי היכולת יהיה מקום ראוי בו יוכלו ללון ולהתארח, ללא הוצאות גדולות שמעבר ליכולתם.

עוד מטרה חשובה היא שמירת גדרי הקדושה, שיהיה מקום גם זול וגם שמור מכל

ישנם כאלה שמעוניינים להשאיר דברים במתחם לשנה הבאה, האם זה שייך?

אנו מקווים בשנים הבאות לאפשר לאנשים להשאיר פריטים חשובים כמו מחזורים, קיטל, שטריימל וכיוצא. אבל את זה אפשר לעשות רק לאחר השלמת החדר והקומה שיהיו גמורים לגמרי. כך שהשנה זה עדיין לא מתאפשר לצערנו, אבל זה הכיוון.

האם מספר המיטות הוא סופי, או שיש צפי להגדלת מספר המיטות?

שאיפתנו שיהיה לכל אחד חדר מרווח עם מספר מיטות לא גבוה, ושהיו בו שירותים

אליעזר: אנו עובדים כעת על סידור דרך גישה נאותה, שבעז"ה תחסוך את העלייה המדוברת. צריך תפילות שהדבר יצליח, ואנו מאוד מקווים שכך יהיה.

יש אנשים שצריכים מקרר לדברים אישיים, יש לכם פתרון לעניין?

אכן, השנה תהיה אפשרות לאחסן דברים בקירור. פרטים על המיקום וכו' יבואו בהמשך.

הדמיה עתידית

◆ היכל התורה ◆

פנינת חמד שעומדת במרכז הקריה היא 'היכל התורה' שהוקם בדמים מרובים, חלק חשוב מהוצאות ההקמה נטל ע"ע הרה"ח המפואר נגיד לעמו רבי בנימין וייצנהנדרלר שליט"א

שנדבה רוחו לזכות במצווה היקרה הזו שבהעמדת 'היכל התורה-היכל אליעזר' רחב ידיים בו הגו בתורה הקדושה במשך כל ימי השהות, קול התורה המלא נעימות לא פסק מלהדהד בין כתליו יום ולילה, בהיכל התורה הזה גם התקיימו תפילות תמידים בסדרן בחיות ובהתלהבות ושם שחו בצמא ממעיינות החיים מפי משפיעי אנ"ש שליט"א.

יתן הקב"ה ברכה בכל מעשה ידיו ועוד רבות בשנים יזכה להרבות פעלים לתורה ותעודה מתוך רחבות הדעת ובריאות איתנה.

מיני מפגעים רוחניים.

זו הסיבה בגללה קמה הקריה וזה גם החזון העתידי שלנו, לשפר את התנאים ולהגיע למקסימום נוחות במינימום עלות. אנו מלאי תקווה שהקב"ה יהיה בעזרינו שנוכל לשרת את העולים אומנה בלב שמח במאור פנים ובתנאים טובים ומשופרים. בזול ובקדושה.

לסיום אם תוכלו לתמצת בכמה מילים מהם היתרונות הבולטים שיש בקריית הזו?

היתרון המרכזי הוא האווירה המיוחדת כשאחים לדעה ולדרך מתקבצים יחד, במטרה נעלית אחת ויחידה לקיים רצון צדיק לבוא אליו, וללכת בדרכיו התמימים והקדושים. התועלת היא עצומה, אינו דומה יחיד לציבור. היתרון הנוסף הוא שמירת הצאצאים, כשיש להם מקום שמור ומאובטח רחב ידיים, והאבא יכול לגשת לציון ברוגע כשהילד מסודר ותחת השגחה.

בנוסף, גם המיקום שהוא יחסית קרוב לציון, ויחד עם זאת במקום מאוד שקט ומבודד. כשיש לך מקום מסודר ללמוד את הסדרים שלך בשקט, כשהארוחות מסודרות מזינות ומשביעות על הצד היותר טוב, כשיש לך פניות של ישוב הדעת לשיחת חברים, כשהבחור שלך מתחזק עם חברים ונהנה ושמח ואתה לא דואג מה איתו ועם מי והיכן הוא מסתובב - הכל יחד חובר ליחידה אחת של התעלות וניצול הזמן ותועלת רוחנית עצומה.

מלבד הנסתר של התיקונים שבזה, אנו נוהגים בתמימות בלי לרצות להבין מה ואיך,

ומבין ואיתך לגמרי - הכח הוא אחר לגמרי, והמנוע לעשות יותר עובד הרבה יותר טוב. ב"ה שהציבור היקר של 'מורשת הנחל' הוא מופלא ומיוחד, וכולו עידוד ותמיכה. אנו מקווים להשי"ת שנוכל להפיק רצונם על הצד הכי טוב ולהביא את המקום שיהיה הכי טוב גשמית ורוחנית.

כמו שרביה"ק אמר "יא עסן נישט עסן", ובכל זאת אנ"ש בכל הדורות דאגו לשלומם ורווחתם של באי הקיבוץ שלא יחסר להם כלום, וזה מה שאנו משתדלים לעשות בעזר השי"ת ובחמלתו הגדולה. הקב"ה יעזרינו שהכל יילך כשורה ושבאמת כולם יגיעו ויחזרו מרוצים ומלאים עם כל טוב.

לאור כל ההשקעה הזו בקריית מורשת אומן, מה עם פרויקט הלינה הוותיק האם גם שם אתם מתכוונים לפתח?

מה השאלה?! בוודאי שאנו חושבים לפתח ומפתחים! רק השנה הושקעו שם סכומים גדולים לשיפור וייעול, ואנו מקווים שיגיע הזמן בקרוב וגם שם יהיה מקווה, חדר אוכל וחדרים בנויים. אנו עובדים על זה כל הזמן, ומקווים שגם שם יבשילו הדברים וייצאו מהכח אל הפועל לרווחת אנ"ש היקרים.

אנו מסיימים את הראיון בהתפעלות. לראות בעינינו כיצד ה"חיילים" המסורים של רבינו הקדוש, מדברים ופועלים ללא ליאות במשך כל השנה, למען אנשי היקרים ולמען מילוי צוואתו הנצחית "למה לא יזהרו כל האנשים המקורבים אלי שיהיו כלם על ראש השנה איש לא יעדר". אשריהם ואשרי חלקם, וכולנו תקוה ותפילה שהרצונות שלהם יצאו מהכח אל הפועל במהרה אמן.

המקום צריך לעבור עוד כברת דרך בכדי להגיע לשלימות, מה הציבור יכול לעזור, ומה יש לכם לומר לציבור כציבור?

הכח שלנו מגיע מהציבור, ברגע שהציבור איתך ומבין שגם אם אמנם עדיין לא הכל בדיוק כפי שאנו רוצים שיהיה, הוא מעודד

חיים סופר

בצל חמידתי

חבורת
הבחורים
מורשת הטחל
דחסידי ברסלב

קידום מורשת אומן

שבוע של התעלות בצל רבינו הק' באומן

סקירה מיוחדת

**על הפעילות המבורכת לבני הנעורים אשתקד
ב'קרית מורשת אומן' בצל רבינו הקדוש**

רבים מאנ"ש שמעו על הפעילות המיוחדת שהתקיימה לבני הנעורים וילדי החמד
ב'קרית מורשת אומן', לקראת ימי הקיבוץ הקדושים הקרבים ובאים,
נסקור בקצרה מה שהתחולל שם בין בני הנעורים.

כינוס הכנה ערה"ש. דיבורים ע"י הרה"ח ר' יצחק פריעדנאן שליט"א

ההכנות הקדחתניות של הפעילים המסורים

למרות, שבעצם הקמת הקריה בלבד, היה אפשר וצריך לשמוח עד אין סוף, על שזכינו למקום חשוב ומרומם כזה, להוציא את הכיסופים מכח אל הפועל, הרי שכמיטב המסורת, ב"מורשת הנחל" לא מסתפקים בטוב - אם אפשר לעשות יותר טוב...

וכך במחשבה כיצד ניתן לגרום לבחורים וילדי החמד לנצל את הזמן היקר כראוי, לתת להם את ההכנה המירבית לימי ר"ה הק' במקום קדוש כזה, כינס ראש החבורה המסור ר' אברהם יואל דורנבלט, חבר הנהלת מורשת וממנהלי החבורות בבי"ש, צוות משולב של ראשי חבורות ופעילים מסורים, שנכנסו במלוא המרץ לעובי הקורה, לשכפל את ימי ההתעלות בסוף חודש ניסן ולהפוך את ימי הקיבוץ הק' ל"שבוע של התעלות" בצל רביה"ק! שהבחורים יידעו לנצל את הימים הקדושים והנוראים הללו, וגם את הימים שלפני ראש השנה ואחריה, "לדעת עם מה נוסעים ועם מה חוזרים" כפי שהתבטא רביה"ק.

במשך שבועות ארוכים, עמלו והשקיעו מיטב כוחותיהם, לתכנן כל פרט ופרט לתועלת כלל באי הקריה, האבות עם הבנים, הבחורים וגם הנערים, שכולם ימצאו את מקומם כראוי וכנוח.

וכך קם לו פרוייקט אדיר בשם 'בצלו חמדת' עבור בחורי החבורות, לנצל את ימי ההתעלות בצל רבינו הקדוש בימי הקיבוץ הקדוש בראש השנה.

בציון הקדוש באומן, כאשר ישנם הרבה פיתויים סביב האוצר הגדול ואפשר לבלות זמן רב בלי לשום לב כמה זמן עובר בבטלה, ובעידוד זה זוכים לעשות הרבה אתערותא דלתתא בציון הקדוש ולגרום לרבינו הק' חילוץ עצמות. ג' - **לעודד את אמירת ספרי רבינו ז"ל** ולסיים את הספרים במשך חודש אלול, כאשר בזה זוכים לטהר את הנשמה כמאמר רבינו הק'.

כאשר בהשתתפות במבצעים אלו נכנסו הבחורים להגרלה ענקית על עשרות פרסים יקרי ערך, בשווי של **עשרות אלפי שקלים**.

שבוע של התעלות

סדר יום מלא מבואו ועד צאתו

לתאר מה שהיה שם באמת לא נוכל. אך מעט, על קצה המזלג ננסה להעביר לקוראים סקירה קצרה מהפעילות לה זכו בני הנעורים היקרים.

מבצע 'וואפנע מיט ציגל'

מבצע מיוחד התקיים לכלל בחורי החבורות, והוא להביא לרבינו הק' אבנים וסיד ע"מ שיכנה מהם בנינים נפלאים... מבצע זה היה לו שלוש מטרות: א' - **לעודד לנצל את הזמן בתורה ובתפילה בדרכים לרבינו הק'**, וכך יוכלו גם יותר בקלות לשמור את העיניים בדרך, ולהכין את עצמינו כראוי לקראת הביאה לציון הק'. ב' - **לעודד לנצל את הזמן בתורה ובתפילה**

התקיים לבחורים היקרים למשך שבוע שלם, כולל מנייני תפילות בכח ובהתלהבות בימי החול ובשב"ק, כוונתן ומנין שני ומנחה ומעריב, וסדרי לימוד ושיעורים ותוכניות רוחניות מרתקות, כולל עידוד ללכת לציון הקדוש כמה שיותר כל אחד כפי יכולתו.

כשכל סדרי הלימוד והתפילות התקיימו ב'היכל התורה' שבקריה, במקום מיוחד שהוקצה לבחורי החבורות.

שבוע של התעלות זה כלל בתוכו אוצר אדיר, כשכל הבחורים יחד ישנו בקומה מיוחדת שהוקצה עבור בחורי החבורות, וכך זכו לישון מוקדם ולקום מוקדם יחד עם ראשי החבורות, כשבמקום התקיים שירות יקצה ע"י ראשי החבורות, הן בחצות ובחורים המעוניינים, הן לתפילת הוותיקין, והן לתפילת שחרית בזמן קריאת שמע, כשכך כל בחור זכה לחטוף הרבה בעבודת ה' כל אחד לפי בחינתו, וביותר להתפלל בזמן כרצון רבינו הק'.

עבודה שכלב זו תפילה

אי אפשר לתאר את המחזה שנראה בכל בוקר קודם עלות השחר, עת הגיע זמן סליחות, ככשומעים ברקע את ראשי החבורות היקרים מזמזמים 'שטייט אוף צו סליחות קומו לעבודת הבורא', וכך בבת אחת כל הקומה נהייתה כמרקחה, כשעשרות בחורים

קמים בזריזות ורצים ישר למקווה שבבנין, ולאחמ"כ התקיים סליחות בצוותא ב'היכל התורה' בצעקות ותחנונים עם האווירה של הימים הנוראים.

ולאחמ"כ תפילת שחרית בכח ובהתלהבות כיאה לבחורי אנ"ש. אה, תענוג שלא מעלמא הדין....

וכמובן שגם המנין שני בזמן קריאת שמע לא היה פחות מזה, ועם כל הברען וההתלהבות זכו עשרות בחורים להתפלל שחרית וסליחות...

כמו"כ לבחורים שהספיקו לישון מהדרך התקיימה מידי לילה בחצות הלילה חבורה מיוחדת לאמירת תיקון חצות והליכה לציון הק' לפנות בוקר להתבודדות ושיחה בינו לבין קונו, כשבלייל שיש עשרות בחורים זכו לקום בחצות הלילה ולומר יחד 'תיקון חצות' בניגונים המעוררים את הלב, ולאחמ"כ עלו לציון הק' לשפוך את ליבם, וכך גם היה בליל שב"ק.

ב'היכל התורה' הוקצה מקום מיוחד לתפילות הן בימות החול הן בשב"ק לבחורים היקרים, כשכך כל התפילות התקיימו בהתלהבות גדולה כלל הבחורים ביחד באהבת חברים נאמנה.

הבחורים שזכו להגיע מוקדם לתפילות תוגמלו במתן שכרה בצידה, כמובן מלבד העיקר שזה הקרן הקיימת לעולם הבא והעונג הרוחני שלא נמחה מליבות הבחורים לאורך ימים.

סעודות שבת ור"ה

גם הסעודות בשב"ק ובראש השנה, התקיימו באופן מיוחד עבור בחורי

החבורות, כשהוקצו שולחנות מיוחדים עבור הבחורים היקרים, מחולק לפי חבורות ושיעורים כל חבורה במקום מיוחד, כך זכו הבחורים לסעוד את סעודות השבת והיו"ט יחד עם החברים להתחזק יחד בעבודת ה' במשך הסעודות, כשבזמן הזמירות והניגונים הבחורים זימרו וניגנו יחד בהתעוררות רב ובכיסופים אדירים אשר הזמירות והניגונים נשמעו למרחוק והותיר רושם רב על כלל הציבור למשך זמן רב.

גם הריקודים והמחזאות כף שהתקיימו בסעודות בשב"ק ובראש השנה, היה טפחיים מעל הקרקע, בשמחה אדירה עד אין קץ כלל הבחורים בצוותא.

בסעודות השבת ובר"ה זכו הבחורים לשמוע יחד עם כלל האברכים דרשות מלהיבות בעבודת ה' ובעניין רבינו הק' ובפרט בגדולת הראש השנה שלו, מפי משפיעי אנ"ש, כל סעודה בגוון אחר.

כאן המקום לציין את הסעודות בטעם הנפלא והשפע הרב, מעשי ידי צוות המטבח המסורים, וכאילו זה היה מובן מאליה, זכינו לא רק לסעודות שבת ויו"ט, אלא גם לארוחות בימות החול פעמיים ביום, עם מיטב המעדנים כיד המלך, מוגשים מכל הלב בשפע והרחבה, שגם הם תרמו ליישוב הדעת נפלא בתוך כל המולת ימי הקיבוץ.

ישיבה על קברו

בימי השבוע של התעלות התקיים סדר לימוד מיוחד 'ישיבה על קברו' למשך שעה וחצי, עם תוכנית לימוד מיוחדת לכל יום, כשחלק מהזמן למדו

לפקח דעתו. מצגת ע"י הר"ר שמואל מאיר חשין שליט"א

במיוחד בשביל הבחורים היקרים במאמצים מיוחדים. בגעשעפט זה יכלו לקנות רק ע"י כרטיסי קניה מיוחדים שחולקו בסדר לימוד והתפילות לבחורים הזכאים לכך.

רעיון מיוחד זה מלבד העידוד הענק שזה נתן לנצל כראוי את סדרי הלימוד והתפילות כדבעי, גם גרם לבחורים להרגיש גישמאק במתחם, כשהם מודעים שראשי התבורות מעוניינים בטובתם וחושבים עליהם ורוצים שיהיה להם גישמאק גם בפן הגשמי, וכך הבחורים ידעו שבמתחם לא חסר דבר ויש להם שם הכל בכל ולא צריכים לחפש שום דבר בשום מקום אחר.

תוכניות מיוחדות

חבורה מיוחדת

חבורה מיוחדת כהכנה לימים הנוראים בשילוב ניגוני התעוררות וכיסופים התקיים בליל שישי האחרון של השנה, החבורה התקיימה במקום מיוחד במתחם תחת כיפת השמים באווירה מיוחדת, כשהתעוררות שהיה שם אי אפשר לתאר, הניגונים נמשכו זמן רב כשהבחורים לא יכלו להפסיק מרוב געגועים וכיסופים לרבינו הק' ולציונו הקדוש, כשלאחמ"כ נשמעו דיבורים היוצאים מן הלב מאת הרה"ח ר' נתן יוסף בורשטיין שליט"א בגדולת הציון הק'.

עונג שבת

בשב"ק אחה"צ התקיים ב'היכל התורה' תוכנית מיוחדת, בה זכינו לשמוע מפי הרה"ר שמעון הלל פרנס שליט"א ממשפיעי אנ"ש בארה"ב את סיפור התקרבותו לרבינו הק' והנסיעה הראשונה לאומן תחת מניעות רבות ועצומות, הוגש במקום הרבה מטעמים ומיני מגדנות לכבוד שבת קודש.

סעודה שלישית

בשב"ק האחרונה של השנה התקיימה לבחורים היקרים סעודה שלישית מיוחדת לבחורים ב'היכל התורה', ההתעוררות בזמירות היה מעל ומעבר, כשלאחמ"כ נשמעו דברי חיזוק בניצול הזמן באומן מפי הרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א, ולאחמ"כ התקיים זמן רב ריקודים והמחאת כף על נועם גורלינו.

שיעור מיוחד הלכה למעשה

הבחורים החשובים ופניהם מאירים באור יקרות כאות וסימן על הסיפוק הרב ועל קניני הנצח שזכו לה.

געשעפט 'קנין נצח'

כאמור, על מנת לעודד את הבחורים היקרים להשתתף בסדרי לימוד והתפילות כיהא וכיאות, וכמובן להגיע מוקדם לתפילות, ולהתפלל בכח ובהתלהבות, ובסדר לימוד להגיע מוקדם וללמוד ברציפות בתענית דיבור, נפתח 'געשעפט' מיוחד לבחורים היקרים של מיני מתיקה ומגדנות בשפע רב ובהרבה מינים וסוגים לכבוד שב"ק ויו"ט, שהובאו

משנה ברורה הלכות ראש השנה, וחלק ניכר מהסדר לימוד למדו מתורת רבינו הק' - כל יום נושא מיוחד הקשור לראש השנה של רבינו הק' והציון הקדוש, כמו ה'אבדות אצל הצדיק', 'העבודה בציון הקדוש' ועוד... כשלשם זה חולקו קונטרסי לימוד מיוחדים עם חומר הלימודים. ולשם כך התקיימו גם שיעורים בטוב טעם ודעת למעוניינים ע"י המג"ש הרה"ר בנימין זאב חשין והרה"ר ישראל יצחק ברוין הי"ו.

הבחורים שהשתתפו בסדר לימוד מלבד הקרן הקיימת לעולם הבא והעונג הרוחני לה זכו, גם תוגמלו במתן שכרה בצידה, בכרטיסי קניה בגעשעפט 'קנין נצח' ועוד. אבל כפי שמעידים האחראים, הכל היה שווה לראות בסוף כל סדר לימוד את

געשעפט 'קנין נצח'.

חוברת 'בצלו חמדתי'

לקראת השבוע של התעלות יצא לאור חוברת מפוארת בשם 'בצלו חמדתי', אשר כלל בתוכו מדריך הכנה מיוחד לקראת הנסיעה לקיבוץ הקדוש, וכן בו הוצג לבחור כל סדרי השבוע של התעלות מבוא ועד צאתו, באופן מפורט, עם כלל התוכניות והמבצעים וסדרי הזמנים, ע"מ שהבחור יידע את אשר לפניו ויוכל לסדר את יומו כראוי ולחטוף בו אוצרות של תורה ועבודת ה', כשהחברת גם עודדו את הבחור להשתטח על ציונו הקודש כמה שיותר לפי יכולתו ולחטוף שם התבודדות, וידי דברים, תיקון הכללי, תורה ותפילה.

|||

כאן המקום להודות להרה"ח ר' בנימין ויצהנדר שליט"א, פטרו "היכל התורה" בקרית מורשת אומן, שלקח על עצמו חלק נכבד מהוצאות המתן שכרה בצידה המרובות, לתועלת כלל הבחורים. יה"ר שתשרה שכינה בכל מעשי ידיו, אך טוב וחסד ירדפנו ויזכה להמשיך בפעליו הברוכות לפאר ולרומם שם רביה"ק ביתר שאת ועוז כשאיפותיו הטהורות.

אייערע קינדער זאלט איר דערציילן

חלק בלתי נפרד מכל מעטפת "קרית מורשת אומן" היה הפעילות לילדים, שהיו אחד הסיבות העיקריות להקמת הקריה, כדי שיהיה להם מקום שהוריהם יוכלו להיות סמוכים ובטוחים כי הם בידיים טובות.

ואכן, חברי ההנהלה, השקיעו בענין זה את מיטב כוחותיהם, כאשר הביאו את המחנך הדגול הר"ר יעקב הרשלר הי"ו, לעמוד על הפקודים, ובכשרונותיו הברוכים הציג תוכנית עשירה ומגוונת, עם סדר היום מותאם לגילם הצעיר, הכולל תפילה בצוותא, סדרי לימוד והכנה לראש השנה, אמירת תיקון הכללי וליקוטי תפילות, וכן עליה בצוותא להשתטח על הציון הק'.

|||

באי ומשתתפי הקריה בכלל, ובפרטיות בחורי החבורות ונערי החמד זכו לעשרה ימים מלאים בתוכן רוחני נעלה ומרומם, שגרמו לשינויים מפליגים בכל סדרי הנסיעה לאומן, הן בעצם השתתפות באומן בקדושה ובטהרה, כפי שהתבטאו רבים,

שיעור בהלכה. ע"י הרה"ג ר' צבי ליברמנטש שליט"א, מו"צ העדה"ח

החבורה האחרונה של השנה. עם הרה"ח ר' ראובן שיף שליט"א

התורה "זכרון אלעזר", נשמעו דברי התעוררות כהנה ליום ההכרה בר"ה הק' של רבינו "די גאנצע וועלט שרייט 'הפלא' אָפּער די קרייניצע איז אין אומאן", ע"י הרה"ח ר' יצחק פריעדמאן שליט"א, מזקני אנ"ש בארה"ב, כשבתחילתו חולק כיבוד עשיר, ולאחמ"כ היה ניגוני התעוררות לעורר הלבבות לקראת הימים הנוראים. לקראת הסיום נשא דברים נרגשים ר' בנימין ויצהנדר שליט"א.

ריקודים והמחאת קף

במוצאי ראש השנה התקיים באולם הסעודות ריקודים והמחאת קף על גודל שמחתנו עד אין קץ שזכינו להשתתף בקיבוץ הקדוש של רבינו, בליווי כלי נגינה, כלל הבחורים השתתפו יחד עם כלל האברכים, כשזמן רב זכו לרקוד ולשמח בשמחה אדירה יחד עם ראשי החבורות, אשרינו.

ביום ראשון שלפני ראש השנה התקיים שיעור הלכה למעשה בהלכות תקיעת שופר בליווי מוחשי, מפי הרה"ג ר' צבי ליברמנטש שליט"א, שהקנה לבחורים ידע רחב בכל ענייני תקיעת שופר הן בפן ההלכתי, והן בפן הפנימי.

מצגת מיוחדת

ביום ראשון התקיים לבחורים המעוניינים, קצת 'לפקח דעתו', מצגת מרתקת בנושא תולדות העיר אומן והציון הק' ע"י הרה"ח ר' שמואל מאיר חשין שליט"א, כולם ישבו מרותקים, אברכים ובחורים גם יחד, זה החדיר את היראה שהיה בציון במשך הדורות.

כינוס הכנה רבתי לקראת ראש השנה

בליל ז'כור ברית' התקיים כינוס הכנה רבתי לקראת ראש השנה לכלל הבחורים יחד עם כלל אנ"ש, בשילוב חנוכת היכל

העוזרים ומסייעים הדולים ומשקים כל השנה ממי הנחל לעדרים, שהתמסרו בכל לב ונפש לשהות בצוותא עם הבחורים, להיות שותפים פעילים בכל הפעילות הענפה, יברך ה' חילם.

אחרונים חביבים בעלי "קריית מורשת אומן" ה"ה השותפים היקרים: הר"ר **אברהם אלחנן יגלניק** והר"ר **אליעזר קירשבוים**, שהעמידו לרשות הציבור את כל הקריה על מבניה וחצרותיה, ונכנסו לחובות אדירים ע"מ שיהיה לציבור הקדוש את כל הנדרש לשוב הדעת ולעבודת השם בימים הקדושים, בלינה, אכילה, מקווה ובית מדרש וכו', תהי משכורתם שלימה מעם ה'.

התכניות העתידיות רבות ועוד היד נטויה.

יהי ה' עמם ויעל, ויזכו לראות במהרה בבנין שלם, מתוך הרחבה והרווחה, סיעתא דשמיא תלוה אותם בכל דרכיהם, ורק טוב וחסד ירדוף אותם כל ימי חייהם.

הכל נזקף לזכות המסירות נפש העצומה של כל חברי ההנהלה והפעילים המסורים, שהשקיעו את תמצית דמם ולשד עצמותם, כדי שאנו נזכה לערוך את ימי ר"ה והימים הסמוכים לה, ביישוב הדעת כראוי וכנכון.

אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלינו, ויהי ר"ה לשנה זו ביתר שאת וביתר עוז!

בוודאי בזכותו וכוחו של זקן דקדושה.

וכאן המקום להוקיר ולהעלות על נס את כל אלו שבלעדם לא היה קם המפעל האדיר הזה. בראש ובראשונה חברי הנהלת "מורשת הנחל", שמוסרים נפשם כל השנה למען הכלל, ובמיוחד האחד המיוחד מחברי ההנהלה, הר"ר **נתן יוסף בורשטיין** הי"ו, הנושא בעול החבורות וכל הפעילות כל השנה, שקפץ במס"ע למען הקריה בפרויקט "**בצילו חימדי**", וכל הפעילות הרוחנית הענפה, והשקיע דמים תרתי משמע, בגיוס והשגת המימון לכל הנ"ל, אשר רק בזכות זה הגענו עד הלום.

ובחלק הרוחני, הכנת כל התכניות וביצועם עמדו במסירות הנאהבים והנעימים, הר"ר **אברהם יואל דורנבלט** הי"ו שהגה וניהל את כל הפרויקט, ואיתו עימו הר"ר **ראובן שיף** שליט"א, כשלצדם פועלים האברכים המסורים, שהשקיעו עשרות שעות להצלחת העניין, ה"ה ר' **שמואל מאיר אנשין**, ר' **ישראל הרשקוביץ**, ר' **מרדכי דוד בלום** ור' **נחמן ליברמנטש** הי"ו.

אין ספק שכל ההצלחה בפועל בס"ד בזכות ימים ושעות ארוכות של הפעילים, שנתנו את עצמם חודש ימים לפני ר"ה, ואח"כ בשבוע של השהיה ביקרית מורשת אומן, שם נתנו כמעט את כל זמנם וליבם ומרצם להצלחת הבחורים, ולראשי החבורות החשובים וסגניהם וכל

"כי זה להם לראשונה שלא דרכו ב'כוכב פושקינה' במשך כל ימי השהות בקיבוץ!", והן בכל עת שעלו לציון קדשו של רביז"ל.

אם עד הלום ההמולה מסביב וכל המסתעף גרמו לבלבולים עד כדי קיצור השהיה במתחם הציון למינימום הנצרך, לצערנו, הרי שהשנה, כאשר כל סדרי הלינה והסעודות בימות החול, נעשו באופן נעלה ושמור, עם חברים לדעה, אנשי הצדיק, שכל אחד בודאי כוסף ומעוניין לנצל את הימים המרוממים הללו בתכלית, וגם מעוניין להיות בזה לעזר לשאר באי החדר בו הוא שוהה... הרי שכל עליה לאוהל ציון רביה"ק, נעשתה מתוך הכנה ויישוב הדעת כראוי, וכפי שהתבטא בפנינו אברך אחד בדרך חזור מאומן: **"לא האמנתי בחיי, כי אוכל בימי הקיבוץ, לשבת באוהל הציון הק' קרוב ל-6 שעות רצופות, עסוק אך ורק בתורה ותפילה, התבודדות ועבודת ה', כרצון רביה"ק. ובטוחני כי זהו רק בזכות האש"ל הנפלא, הסעודות כיד המלך, חדרי השינה וכל המסתעף, וכמובן גם המקוה שהועמדה לרשות הציבור בתוככי המתחם, שהכל היה ב"ה באופן מוצלח למעלה מן המשוער!"**

|||

לסיום, כולנו שיר ושבח לבורא כל עולמים, על רוב רחמיו וחסדיו בסייעתא דשמיא המופלאה, והכל שליוותה את כל הפעילות, והכל

הן הן מעידן

בחורי
החבורות
במכתבים
נלהבים

העידוד לקימת חצות, לחזור על הנלמד בשיבות וגם להמשיך בשיעורים הקבועים האישיים.

כאשר כולם מתבטאים, כל אחד בשפתו, כי השנה זכו לאומן חדשה! עם אווירה מרוממת של קדושה וטהרה. כפי שאחד התבטא: "להיות אצל הרבי ולהרגיש כי נשארתי בעיר התורה והחסידות בה אני מתגורר!".

במכתבים ששלחו הבחורים, לחברי ההנהלה ולפעילי המסורים, עולה שוב ושוב התועלת הנפלאה שהרגישו במשך כל ימי השהיה באומן, האווירה המרוממת והמאחדת, החשיבה העמוקה בכל פרט; לא להכביד בסדרי לימוד כבדים מחד אבל כן לנצל כל רגע ורגע מהזמן היקר הזה, העידוד לעלות בכל עת מצוא להשתטח על הציון הק',

ללמוד וזמנים ללכת לציין

מאוד נהנתי מהקריה ממש אין לי מילים. אני יפרט קצת, א. כל שנה הלכתי לאכול כמה פעמים בגלל שלא היה לי זמן לא היה לי סדר היום מתי אוכלים אלא כל פעם שרציתי לאכול הלכתי השנה יש לי זמנים ללכת לציין, ב. וברוך השם השנה לא היה לי בכלל ניסיון לצאת לרחוב פושקינא, ג. הזמירות שבת נכנס לי בתוך העצמות הריקודים שאני לא זוכר מעולם, ד. המקווה כל שנה חיפשתי מקווה ולא היה נקי וכו' השנה באמת מקווה ליד המטה וכו'. תודה תודה באמת מכל הלב (א. פ.)

על זה הייתי והתגעגעתי

אני רוצה להודות על א. שנפתח כזה דבר שלפני כשאני הולך לציין הייתי צריך לעבור בפושקינא והיה הרבה ניסיונות ועכשיו ברוך השם שאני במקום כזה כולה רבינו, ב. כאן הרבה יותר טוב מלפני כי כאן יש חצות, קפה ועוגות כל היום, וגם הסעודות בשפע והכול בעדה החרדית, וחוף מזה

בגשמיות, כשהם נשארו לאחר סדרי הלימוד, לשוחח ולבלות קצת זמן יחד תוך כדי צריכת החטיפים והמתקים שקנינו ב'געשעפט' קניין נצח'... היה שווה כל דקה, ואני כבר מחכה לשנה הבאה! (נ. ג.)

כל המעלות ברוחניות ובגשמיות

אין לי מילים להוציא ולכתוב על הקריה הנפלאה הזאת, פשוט כל השנים בזמן שלא הייתי בציין הסתובבתי משועמם ל"ע והשנה לא היה לי רגע שיעמום, לא דרכתי בפושקינא חוץ מבדרך לתפילות, ואפילו בשיינר לא דרכתי כי יש כאן ארוחות טובות ב"ה, גם לא הוצרכתי להרחיק נדוד לאיזה מקווה רחוקה כי יש כאן ובקיצור כל המעלות ברוחניות ובגשמיות. תודה רבה על הכל (א. פ.)

יש לי זמנים לאכול זמנים

המקרינים ירא"ש טהורה מחד ושמחה אמיתית מאידך

יותר מהכל, הרגשתי מה זה להיות יחד עם אנ"ש המבוגרים, המקרינים ירא"ש טהורה מחד ושמחה אמיתית מאידך - על הזכות הנפלאה להיות באומן על ר"ה!" (א. פ.)

לבי לא נתן לי לוותר

חשבתי להעדיף מקום לינה יחד עם בני משפחתי המורחבת, שאני לא פוגש אותם כמעט במשך ימות השנה. אבל בכל זאת לבי לא נתן לי לוותר על השהיה יחד עם בני החבורות בקרית מורשת. לבסוף, לא רק שאני זכיתי לימים ולילות מלאים 'מוחין' ואורות, אלא גם בני משפחתי נסחפו אחרי וגם הם באו להשתתף בסדרי הלימודים והתוכניות המגוונות, כך שזכיתי - יחד אתם - לשעות של הנאה רוחנית והכנה נפלאה לראש השנה, וגם

זה ממש הצלה גדולה

אודה מאוד על ההיכל התורה כי זה באמת הצלה, בזמן שאין כ"כ כוח ללכת לציון בשביל סיבות שונות ומשונות אז לא צריכים ללכת מבוטל אלא יש את ה"היכל התורה" עם כל הספרים הנדרש ויושבים ללמוד, והסדרי לימודים זה ממש הצלה גדולה כי אם יש לי עכשיו בחירה אם ללכת לשחק שיעמום או ללכת ללמוד אז יש "דחיפה" שנקרא "סדר לימוד" ו"מתן שכר מצידה" זה ממש גן עדן התחתון. ובוודאי שרבינו הקדוש שמח אתכם על הפעולה הגדולה הזאת וה' ייתן לכם כוח ויוסיף כהנה וכנהנה

(ת"ת 100)

אשריכם ממשמי רבינו

מאוד מאוד נהנתי מהקריה הנפלאה הזאת כזה אהבת חברים כזה שמוסעין נפלאים "מילאזט נישט די בחורים קלאצן א מינוט" זיכער איז אריין כוחי כוחות אדירים עד שיצאה הקריה המופלאה הזו הזמירות בצוותא בקעה רקיעים עם כזה חיות הריקודים פקעו איגרא השיחת חברים אה... אשריכם ממשמי רבינו ! יה"ר שיתקיים בורא עולם בקנין השלם זה הבנין ותזכו להמשיך בעבודתכם הקודש מתוך שמחה וחיות דקדושה און סיואל ווערן אנגעפלאקערט דעם רעבינס פייער אין די יונגע בוימאלאך און אין אלע אידן עדי נזכה לביאת גואל צדק בב"א

(ת"ת 100)

שיהיו נבנים מזה בנינים נפלאים

רצוני להביע תודתי על כל ההשקעה בכל המובנים בכל אחד ואחד מערב שבת קודש הכנה לראש השנה עד השתא לפני צאתנו לארץ הקודש, על החברים האהובים, ועל האווירה הקדושה על ההיימשיקייט ועל

שהגעתי לאומן עדיין לא הלכתי לשום מקום רק מהציון לקריית מורשת ומכאן לציון, השנה אני פשוט אומר לעצמי (בטולה-קיומה) של תורה זה היא קיומה, אני חייב להיות בדרשות כאן, זה פשוט משנה לי את כל הגישה לציון של הרבי ולר"ה, כאן זה פינה חמה בוערת באש של הרבי רחוק מהבלגן יותר שקט ונוח ועם אוכל טוב, ככה שאוכלים בבוקר טוב אפשר ללכת לציון עד הערב (מנחה), אני פשוט מתענג כאן ברוחניות ובגשמיות באומן והיום עם כ"כ אנשים יראים ושלמים עובדי ה' זה פשוט צורה אחרת לגשת לציון אתה לא ניגש אחרי ששמעת דיבורים טמאים ח"ו וכדו' אתה מגיע ספוג ביראש"מ וזה לגמרי אחרת. גם תודה רבה על הקפדנות על השקט בחדרי שינה ככה אפשר לישון רגוע שיהיה כוח לעבוד את ה' בזמן שערים

(ת"ת 100)

סיאז ממש צווי וועלטן

אני חייב להודות לכם מאוד על הפרוייקט שלקחתם ע"ע "קריית מורשת אומן" שהייתה בשבילי ממש הצלה. שנה שעברה הייתי בדירה באחד מהרחובות שמעל הציון וכל פעם שרציתי להיכנס לציון זה היה סיפור של הרבה זמן, כשכל הדרך רואים מה שלא צריך לראות, ואז כשבאים כבר לציון אין כבר טיפת יישוב הדעת, והסתובבתי בציון ולא ידעתי איפה לשים את עצמי, והנה השנה אני פה ב'קריית מורשת' סיאז ממש צווי וועלטן כפשוטו, הקדושה ששורה באוויר כל החבורות ביחד עם הראשי חבורות וההיימשיער עולם עם כזה מסירות נפש מהצוות והכל במאור פנים ובשמחה, שמעתי אחד אומר פה שכשיוצאים מהציון אפשר ללכת לימין ולשמאל והימין זה ימין והשמאל זה שמאל ה"י ובי"ה זכיתי ללכת לימין בשבת האחרונה חיפשתי היכן לשבת וללמוד ולא מצאתי אז הלכתי להיכל התורה פה והיה פה כזה יישוב הדעת. ודבר אחד רציתי לומר לכם דער רעבע בלייבט נישט שולדיג!

(ת"ת 100)

יש סדרים שבלי זה הייתי לומד ממש מעט, גם המקווה כל כך טוב ונעים ועיקר שראיתי איך עובדים כל כך קשה בשבילנו וגם החבורות זה דבר טוב מאוד שעל זה חיכיתי והתגעגעתי לחמם הלב לרבינו הק' וגם הדרשות החזיקו אותי הרבה ברוך ה'

(ת"ת 100)

תודה ושוב תודה

רציתי להודות לכל העוסקים בקודש על כל השקעה הגדולה מאוד הן על המקווה וגם על סדרי הלימוד והתפילה ככה ובכלל על כל המבצעים המיוחדים ובפרט על הגעשעפט "קנין נצח" שמביא דברים יקרים, אם יכולתי להודות לכל אחד בנפרד זה כבר היה נעשה ובגלל שאיני יכול אני מודה כאן לכל הצוות המסור. תודה ושוב תודה

(ת"ת 100)

אני רוצה לבוא גם שנה הבאה

מאוד נהנתי במורשת בכל הדברים. הכל היה כאן מושקע והרבה יחס לכל אחד, היה מאוד כיף, גם בשחרית היה מאוד טוב, הביאו כמה מכשירים של חימום זה היה מאוד טוב, הזמנים והסדרים הכל היה טוב בדיוק כמו שצריך, הסעודות האוכל היה מאוד מיוחד, והזמירות היה בכזה התעוררות והדרשות היה עם הרבה חיוק. גם במלווה מלכה היה בשפע כל הזמן הזמירות שם היה כזה בקול כולם שרו כזה יפה היה במלווה מלכה התעוררות מיוחד ומאוד מעורר ומחזק, אני רוצה לבוא גם שנה הבאה.

(ת"ת 100)

מהציון לקריית מורשת ומכאן לציון

אני לא יודע מה צריך לכתוב פשוט מרגישים באוויר אם מה שאני אכתוב יעזור יותר. מזה דבר ראשון מאז

ביחד ומקווה טוב עם מקלחות וכו'
(י"ג אב 5733)

תודה על המחשבה הרבה

ראשית נודה לכם על השירות האמין והאדיב על המקווה האיכותי שנמצא בתוך המתחם, על ביהכניס הנות, החדרים המסודרים, על הניקיון המצגת המיוחדת והמחכימה, על ה"עונג שבת" הנעים על התפילות המרוממות, הסעודות העשירות על הסדרים, ובפרט על שיעורי התורה המחזקים תודה על המחשבה הרבה עלינו הדאגה שבבילינו שיהיה לנו נוח ונעים ההשקעה הרבה חזקו ואמצו!

(י"ג אב 5733)

היה לי ציון אחר לגמרי

אני רוצה להדגיש את רגשותיי השנה היה לי ציון אחר לגמרי ואני אויסגעניצט את הזמן כמה שיכולתי בזכות הסדר לימוד ונהנתי מאוד מהדרשות ועם החבורות מאוד היה טוב נהנתי גם מהמקווה החדשה ולא האמנתי שיהיה כזה דבר שאני יקום כל יום באומן בזמן קרי"ש זה רק בזכותם

(י"ג אב 5733)

לא צריך להסתובב בכל מיני מקומות

מאוד נהנתי מהמצב והאחדות שיש פה ברוח חסידית ושמורה ומזה שהכל במקום אחד ולא צריך להסתובב בכל מיני מקומות

(י"ג אב 5733)

בזכותכם ומצד שני בגשמיות האוכל, מקום הלינה, האווירה, הכל היה על צד היותר טוב, ואני תפילה שהקדוש ברוך הוא ישלם לכם מידיו המלאה בכפל כפליים ותזכו להמשיך להשקיע ולזכות

(י"ג אב 5733)

ממש מזכיר המסע שלושת

ימים

תודה רבה על כל ההשקעה של הקריה הנפלאה הזאת, ברוך השם עבר עלי שבוע של התעלות, ממש מזכיר המסע שלושת ימים, כל שנה הייתי יושן בדירה והייתי הולך בבוקר עד המקווה ואז לחפש מנין עד שזה וזה מוצאים חברים מדברים ושלא נדבר באיזה שעה קמים בפרט הימים אחר הנסיעה ועד ארוחת בוקר הלכתי עד פעדער צהריים עד שיינר ובדרכים יש כל מיני דברים ומושכים ומבזזים זמן, ברוך השם השנה זכינו לקריה ובתוכה מקווה מקום לישון מקום לאכול וועקערס שמעירים מנינים וותיקין ומנין שני חצות בציון חבורת סדרי לימוד אה! אין מילים להוציא ההרגשה הנפלאה הזאת איך הכל במקום אחד וחוף לצאת לתפילות ולציון ברוך השם כמעט ולא יצאתי תודה רבה ובפרט על כל המחשבה על כל דבר מתי ומי ומה

(י"ג אב 5733)

על אחת כמה וכמה

הגעתי לימורשת' ולא ציפיתי לכולם | ואילו היה רק מקום לינה ולא היה כזה אוכל טעים דיינו. ואילו היה כזה אוכל טעים ולא היה אווירה בסעודות שבת. דיינו | ואילו היה תפילות ביחד. דיינו | ואילו היה תפילות ביחד ולא היה מקווה טוב דיינו | ואילו היה מקווה טוב ולא היה מקלחות טובות. דיינו | על אחת כמה וכמה שימורשת' נתנו לנו מקום לינה עם אוכל טעים ומשביע ועם אווירה של קדושה בסעודות ותפילות חמות

התפילות המרוממות ועל המבצעים וההגדרות המיוחדים ובמיוחד ניכרת ההשקעה על הבחורים שחזרו עם מלא חופניים מלאים וגדושים בתורה ויראת שמים, ובקדושת ראש השנה שקבלנו מרבינו הק' ועל הדרשנים המיוחדים ועל ההכנה לראש השנה שהרימו את הבחורים טפח וטפחיים הקדוש ברוך הוא יעזור שבזכות שאתם נותנים לרבינו אבנים וסיד שיהיו נבנים מזה בנינים נפלאים ויהיו ניכרים הפירות לאורך כל השנה

(י"ג אב 5733)

זכיתי להיות בתוך מתחם סגור ושמור

רציתי להודות על הפעם הראשונה שזכיתי להיות בתוך מתחם סגור ושמור ולקבל את האור של הרבי כראוי וכמו כן סעודות כראוי בסוד חברים ועם דיבורים חוצבים להבות אש וגם תודה מאוד על הדרשה בליל זכור ברית זה מאוד חזק אותי ועל הפלא העצום על הזרירות שלכם ועל השפע של האוכל ועל האיכות של האוכל באמת חזקו ואמצו בקושי הרגישו שזה פעם ראשונה תודה רבה לכם שבזכותכם הגעתי למסקנא שלצאת לרחוב באומן זה רק ארעי ובלי משקפיים תודה רבה לכם, שנזכה לקבל את כל האורות שהרבי מחלק ובפרט אחרי הרבה כאלה זכויות

(י"ג אב 5733)

הכל הכל בין ברוחניות בין בגשמיות

במילים קצרות הנני רוצה להביע רגשות ליבי על הזמן הנפלא ביותר שעבר עלי במשך הזמן שהייתי פה גם בימי ראש השנה וגם השבת שלפני ואחרי הכל הכל בין ברוחניות בין בגשמיות, התפילה, הזמירות, שיעורים, והדרשות, החיו את נפשי והרגשתי מרומם ביותר הלואי שילוה אותנו להמשך השנה ואני אזכה להתעלות

האווירה החסידית של שמחה שאנו ברסלבערס

תודה רבה על האווירה הנעימה והדרשות שמגבנים כל סעודה והשירים והריקודים בכל סעודה ובצאת החג על האוכל הטעים על הבית כנסת המורחב והתפילות המרוממות והמסודרים הנקיים שמקפידים לנקות אותם כל הזמן ואיך כל כך כיף ומתוק האווירה החסידית של שמחה שאנו ברסלבערס על המקווה המחומם והמסונן והמקלחות ועל כל הדברים

(י"ז ב...)

במתחם יש את כל מה שצריך

זכות עצומה לבחור ששוהה באומן בקרית מורשת - קריה ששמורה מכל מה שצריך להיות שמור הן זה שלא צריך להסתובב באומן במקומות שיכול להיות בהם בעיות כי במתחם יש את כל מה שצריך אוכל שינה ומקווה אפשר ללכת רק לציון ולקלוזי

ולא צריך להסתובב במקומות שיכול להיות בהם בעיות בשמירת עיניים וכיו"ב, והן על המתחם עצמו לשהות עם היימישער עולם עם סעודות בצוותא מיוחדות ומרוממות וממש רואים את ההשקעה הגדולה בעניין לדוגמא - החוברת "בצילו חמדתי" אשר מי שמתבונן רואה איך שכל יום מסודר זמני תפילות וסדרים באיזה שעות בדיוק - חייב להיות שיש בזה השקעה גדולה. יישר כוח גדול ויה"ר שיתן ה' בידכם ויצליח מעשה ידכם וכה תעשון ותוסיפון בכל אשר תפנו תצליחו, אמן (פ"ג)

אֵיִיִּעֶרֶע
קִינְדֶער
זאַלֶט
אִיר
מִנְדִיעֶ זיין
וואָס דאָ
האַט זיך
גֵיטֶאן

לשלומם...

"ומה אומר לכם, לא עברה חצי שעה, התרוממתי ממקומי בקלות יתר והזדרזתי בשמחה עצומה אל הציון הקי... רגוע ושלי, סמוך ובטוח כי בני שיחי נמצאים בידי אמונות של המלמד המומחה ר' יעקב שיחי.

"ואכן, בחזרתי מהציון, מצאתי את ילדי משחקים במשוכת נעורים בריאה במרחבים הירוקים שבמתחם, ופשוט הרגשתי כי אבן גולה מעל לבי. כשאני מודה לה' על השליחים הטובים הפועלים במסירות נפלאה אין קץ.

"רק ה' הטוב הוא יכול לשלם לכם על כל פעליכם הברוכים, הרבה מעבר לתמורה הכספית שקיבלתם. זכות רביה"ק בודאי תגן בעדיכם שתזכו לרוות מלוא חופניים נחת וקדושה מכל יו"ח מתוך הרחבה והרווחה עד בלי די..."

"כל השנים נמנעתי מלהביא ילדים צעירים לקיבוץ בראש השנה ובטוחני כי לא צריך להסביר ולפרט את הסיבות לכך...

"השנה, מכיון שרעייתי היתה יולדת טריה ב"ה, החלטתי להתאמץ ולקחת את שני בני בגילאי 9 ו-10 והתכוננתי נפשית, כי אצטרך לשבת אתם במשך כל שעות היום, למצוא במה להעסיק אותם וכו' עד שכבר ניסיתי לחפש טיסה נוספת בסוף חודש תשרי, כדי להשלים את ההשתטחות על הציון ושפיתק הלב כראוי וכו', שבודאי ייבצר ממני השנה בימי הקיבוץ עקב הילדים שלי, כאמור.

"מה מאד נדהמתי ביום הראשון שבאתי לשהות במתחם, כאשר בני הראו לי שיש 'חברה' מיוחדת להם, עם משגיח ופרסים וממתקים וכו'. כמובן שנתתי להם ללכת אך עדיין חששתי, והתיישבתי בהיכל התורה מן הצד, לעקוב אחרי הפעילות ולדאוג

אכלו מעדנים

מורשת-אומן' בו נאספו אשתקד לראשונה מאות מאנשי שלומינו האמונים עלי תולע, להמשיך בדרכו הסלולה של רביה"ק, להתאחד באהבה ונעימות בימי הקיבוץ הקדוש. העסקנים עמלים

בראשית. להתאחד יחד עם כל בית ישראל בקיבוץ הגדול של הצדיק האמת, להיכלל בצירופי אבניו הבונים את משכן השכינה. בתוך כלל יופי גווני הקיבוץ מאיר בתפארתו פנינת חמד 'קריית

פעמי ראש השנה קרבים ובאים. הלבבות הומים, עורגים, בהתרגשות מרובה, לעלות ולהראות בתוך רבבות ישראל אל המקום המוכן לו מששת ימי

**מה גורם לאברך
ברסלב'ר חסיד
כמוז, וכך שאר
הצוות במטבח,
שכמו כולנו מייחלים
ומצפים לימים נעלים
וקדושים אלו לבלות
בצל הקודש בציון
הק' ולהתפלל את
תפילות ר"ה כדבעי,
לזאת על הכול,
ולהקריב את כל
כולך למען הכנת
אוכל לציבור?**

לא אכחיש שלפעמים כשרואים את הציבור חוזר מהתפילה בקלויז מדושני עונג או אחרי שעות של שהיה בציון, מתגנבת ללב מחשבה 'למה נגרע?' גם אני הייתי שמח לנצל את זמני בציון, גם בשעת הסעודה איננו זוכים לסעוד כדבעי יחד עם כולם להקשיב לדרשות ולהשתתף בריקודים, אך ברגע שרואים את החיוך הנסוך על פני הציבור, את החיות ואת הישוב הדעת, זה שווה הכל! המחשבה על כך שיש לי חלק ברוגע של מאות אנשי שלומינו, זה נותן את הסיפוק והכח כמה יקרה וחשובה עבודתנו הק' במטבח וכמה שווה להקריב

של המטבח מתנהל ברמה גבוהה ביותר במטרה שהאברך ירגיש שהוא בידיים טובות ויש מי שדואג לו לכל מחסורו, לרשותו עומד צוות של אברכים המוכנים לעשות למענו הכל בכל מכל כל.

התכנון של התפריט, הטעם הביתי, השפע העצום, סוגי המטעמים, כל אלו משרים אווירה נוחה של ישוב הדעת, כל דבר מתוכנן לפרטי פרטים, מתחילת הסעודה כשהכול מוכן וערוך לציבור ברוב פאר והדר, הגשת האוכל, ועד אחרי ברכת המזון כשצריך לקפל את הסעודה, שגם מחושב מלכתחילה בצורה שישרה רוח נוחה ורגועה, אברך לא צריך לקום ממקומו מ'נטילת ידים' עד אחרי ברכת המזון, חוץ מהריקוד... מסביבו יטרחו צוות שלם לספק כל צרכיו ומחסורו, שירגיש כבבית מלון, וכל ראשו וליבו יהיו פנויים לעבודת ה' בשמחה ובשוב הדעת.

רק לדוגמא את השתיה אני מקפיד להוציא בשני פעימות במהלך הסעודה, מתוקף תפקידי אני מדבר כל הזמן עם אחראים במטבחים אחרים באומן, 'מה אתה משגע את עצמך?' לועגים לי, שמים בתחילת הסעודה וגמרנו, אך לא, אני רוצה שלציבור יהיה שתיה קרה אחרי הבשר, וכך עוד עשרות פרטים שמושקעים בהם חשיבה ושימת לב בתכנון הארוחות בכדי לשרת את הציבור במקסימום שרק שייך, כל דבר שיכול להביא יותר רחבות המוח נלקח בחשבון הכול במטרה שהציבור ירגיש יותר בשוב הדעת.

כבר זה כמה חודשים לקראת השנה הבעל"ט, להבטיח את מיטב הנוחיות והרוגע, כבשנה החולפת ויותר מכך. הטעם הערב והאוירה הנעלית, השאירו חותם בל ימחה על כל הציבור הק', הדאגה הכנה לכל פרט ופרט, ההתמסרות לרווחת הציבור בממדים שא"א לתאר, גרמו שהביקוש ל'קריה' השנה גובר והולך ואכן רואים את התלהבות הציבור בשטח והמונים כבר הבטיחו את מקומם ב'קריה' גם השנה...

בתוך כל הפינת יקרת בלט בתפארתו ה'אכלו מעדנים' השפע העצום שלא נראה כמוותו, הדאגה לכל פרט ופרט. ההשקעה המרובה בכל מערך הסעודות הן ביו"ט ושבת הן בימות החול, הם מהדברים שהציבור לא גמר להתפעל ממנו, רחבות הדעת שתרם והועיל לכל השהות בימי הקיבוץ הק'.

לקראת הקיבוץ הק' בשנה הבעל"ט כשמאות מאנשי שלומינו מתכוננים לשהות ב'קרית מורשת-אומן' פנינו להרה"ח ר' ישראל יצחק שפירא שליט"א העומד על הפקודים מאחורי כל המערך האדיר של הסעודות ב'קריה', לשמוע מה גורם לו לוותר על השהות בציון בימי ר"ה לטובת עבודתו במטבח? מה רמת הכשרות ב'קריה'? ומה המטרה לשמה מוכן הוא וכל הצוות לטרות ולהשקיע עד אחרון הפרטים הרבה מעבר לרמה המקובלת.

**למה באמת משקיעים
ב'קריית מורשת אומן'
כאלו כוחות, עשרות
דרגות מעל המקובל
בתחום האוכל
והסעודות?**

התשובה היא, 'ישוב הדעת', המטרה לשמה הוקמה 'קריית מורשת אומן' הוא ליצור חממה גשמית ורוחנית לכלל הציבור הק', והעיקר הכולל הכול הוא 'ישוב הדעת' לתת לאברך ובחור את מלוא הישוב הדעת' בזמן שהוא שווה בקיבוץ הקדוש.

אין זה סוד שהמוצר הכי נצרך באומן זה 'ישוב הדעת', בכל יום נסיעה' מתפזר הדעת לחלוטין, בפרט באומן עם ריבוי הגוונים ב"ה, כשאין את המקום הרגיל והמוכר, ישוב הדעת הופך למוצר הכי נצרך וחסר באומן בימי הקיבוץ.

לכך משתדלים לעשות את מירב המאמצים בכדי שלכל אחד יהיה את מלוא הישוב הדעת', וזה מתבטא בהרבה תחומים, החלק

בשנה החולפת?

אכן הציבור לא ראה ולא חש תקלות, אולם באמת מאחורי הקלעים היו תקלות רבות, ויש לציין לשבח את מנהלי 'קרית מורשת-אומן' שלא ראו שינה לעיניהם כפשוטו, ובזכות התמסרותם לציבור לתקן הכול במהירות ויעילות הצלחנו להתגבר על כל המכשולים, שהיו באמת ניסים עצומים שליוו את דרכם על כל צעד ושעל.

ב"ה אין זה השנה הראשונה שאנו מנהלים מטבח לאנשי שלומינו בקיבוץ הק' וכאן המקום להזכיר לטובה את האי גברא יקירא, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, הרה"ח רבי יהודה לייב פרנק שליט"א הוא הגבר הקים עולה של התקבצות אנשי שלומינו באוויר הנח והזך ב'אכסניא של תורה', שבמשך שנים העמיד וביסס את יסודות מפעל אדיר זה, ועדיין זכור הוא לטוב להרבה מאתנו סוחר מדי שנה מעל עשרים מוזודות כשאחת מהן לא שימשה לצרכיו האישיים; הכול למען הכלל,

אולם השנה היה המערך כפול ומכופל, הן מצד הציבור שהיה כפול ממש, והן מצד הערכות המקום, שבכל בניין ומקום חדש מתעוררים הרבה יותר בעיות שהם חבלי לידה.

עצם העובדה כי מדובר בקריה בבעלות יהודית כבר שינתה הרבה, והרגישו את זה כל הזמן, הריקודים, האהבה, השמחה, הוכפלו עשרות מונים, הרגישו את ההיימשיקייט בכל פינה וזווית, זהו מקום שכולם בלי יוצא מן הכלל מטרה משותפת להם; מבעלי המקום, המנהלים, הצוות ועד אחרון האורחים, כולם מתכוונים רק לשמש את הצדיק ואנשיו, וזה משפיע על כל הרבדים, אברכים התנדבו מנדבת ליבם לעזור בכל מיני תחומים שהצריכו עזרה, מתוך הבנה שמטרה אחת משותפת לכולנו.

איד מתייחסים ב'מורשת הנחל' לעבודת הקודש של הגשת האוכל לציבור בקיבוץ הק' בר"ה?

מייסד ומנווט 'מורשת הנחל' וביחוד 'קריית מורשת-אומן' החסיד הנאמן רבי נתן ליברמנטש זצ"ל הוא שהתווה את דרכנו בגודל מעלת העשייה למען הקיבוץ הק', ובדרכו אנו זוכים לשמוע שיעורים מחשובי משפיעי אנ"ש במיוחד לצוות המטבח, ביניהם הרה"ח ר' שמעון צבי שפירא שליט"א שמעורר ליבנו על הזכות לשרת אנשי הצדיק וגמילות חסדים לזולת, כך גם מהרה"ח ר' שמעון טייכנר שליט"א המעלה על נס מה שזכו לחוות בשנים עברו יחד עם הרה"ח רבי נתן ליברמנטש זצ"ל וכמה הקפיד על כל העובדים להתפלל ולהתנהל כברסלב'ר חסידים גם כשזוכים להתעסק במטבח.

בזכות שיעורי הכנה אלו המרוממים את נפשנו להבין גדולת יקרת עבודתנו, ולחדד את המטרה לשמה אנו טורחים, יש את הכוח לשמוע גם הערות מאנ"ש היקרים.

מטבע העולם בשנה ראשונה מתרחשים הרבה תקלות, למה לא ראינו כמעט כאלו

עבורה, רואים את הדרך ארץ' של הציבור אף אחד לא ממהר 'לתפוס' מקום, יש מספיק בשפע לכולם, אין מה לחטוף אוכל, תמיד יהיה בשפע גדול, אברך יודע שהוא יכול גם להתעכב בציון חצי שעה ואף יותר ויישאר לו אוכל בשפע גדול, (כמובן, בשעות של הסעודות, ולציין לשבח שגם על פרט זה שמים דגש בפרסום זמני הסעודה בהבלטה), אברכים מגיעים לאיטם בשוב הדעת תוך כדי שיחת חברים, מתעכבים בחוץ לדבר בעבודת ה' בלי למהר לשום מקום, זה נותן את העידוד הגדול ביותר ואת הכח לטרוחה שאנו זוכים לטרוח עבור הציבור.

מטבע הדברים כמעט ולא יוצא לנו לישון בתקופה זו, ואם תשאל איך יש לנו את הכוח והאנרגיה לעבוד כ"כ הרבה שעות בימים קדושים כאלו העמוסים בלאו הכי בתפילות ועבודת היום; התשובה היא כמו שאמרתי מקודם, הידיעה שבזכותנו יוכל אברך לבלות שעות בציון בלי דאגה שתטריד את ראשו האם יישאר לו אוכל או לא, כשאברך יכול להתעלות בשיחות חברים לפני הסעודה, תוך כדי הסעודה ואחריה, בלי גרם של לחץ ודאגה, זה מה שמטעין לנו את הבטריה הרוחנית והגשמית כאחד.

ואת הפירות רואים על המקום, האהבת חברים, שרואים ב'קריה' בשעת הסעודות הם מהדברים שא"א לתאר, הציבור שמקשיב בצמא לשיעורים, הריקודים המעלים את הציבור טפח וטפחיים מעל הקרקע בשמחה וחדווה, מעניקים לנו רגעים של הנאה צרופה, המפצים על כל שעות העבודה הטרחה והיגיעה העצומה, 'היה שווה הכול' חולפת המחשבה, אם מתקיים הסיפא של הפסוק 'כי חדות ה' היא מעוזכם' אותה הוא כי גם הרישא 'אכלו מעדנים ושתו ממתקים...' התממש.

וקורה לא פעם כי גם צוות המטבח מצטרף לשמחה ופורץ בריקוד עליו בתוך המטבח לקול ריקודי הציבור בחדר אוכל...

כוחותיו, ועמל במשך כל השנה על הסוגיות בהלכה שנוגעות למטבח, כל נושא הוא מקיף עם גדולי האחרונים וכל הספקות והשאלות מתבררים מול גדולי המורים שליט"א, האברך שראה את חשיבות הדבר התעלה לטובה, והוא כהיום מהמומחים בתחום בבקיות גדולה ונדירה מאוד.

בנוסף מקפידים שכל המתעסקים במטבח יהיה רק אברכים ירא"ש ולא גויים, שחוץ מאווירת ההיימשיקייט והקדושה שזה משפיע במקום, רואים בחוש כל שנה מחדש כמה בעיות ומכשלות חסכו רק בזכות זה.

כמה חודשים לפני ר"ה, יושבים כבר על כל התפריט, בהתחשבות בכל סוגי הגילאים שמתארחים במתחם, לדאוג לכל אחד מה שהוא צריך, בשפע, ובהרבה סוגי המאכלים, כשהכל ברמת כשרות הגבוהה ביותר, גם חומרות מיוחדות של חלק מהציבור נלקחים בחשבון ובעיקר ובאופן יוצא דופן אנו משתדלים שתמיד יהיה לכולם בשפע, גם כשה דורש הרבה כוחות ותעצומות.

ייתן השי"ת שבזכות שאנו זוכים לקיים את רצונו הק' "לעשות כרוז שפך מי שפך אל משמעתו ומקרב אליו יהיה על ראש השנה אצלו, לא יחסר איש", נזכר גם לקיים את המשך שיחתו הק', "ומי שזוכה להיות על ראש השנה ראוי לו לשמח מאד מאד. "אכלו מצדנים ושתו ממתקים כי תדון ה' היא מצדנים", אמן

זכתה קרית מורשת אומן להתעטר בהשגחה המהודרת של העדה"ח. האם מחמירים אף יותר מכך?

ב"ה שהעדה"ח דורשת השגחה קפדנית ביותר, וכל שנה מחדש אנו שומעים תדרוך מלא מהרה"ח רבי שמואל שטרנפלד שליט"א הכולל את כל ההלכות שיכולות להיווצר במטבח, מבישולי עכו"ם, תולעים, בדיקת אורז, אמירה לעכו"ם ומכין מיו"ט לחברו, ועוד עשרות נושאים שיכולים להימצא בעבודה זו, אך אנו לא מסתפקים רק בזה, ומחמירים בהרבה מהוראות הכשרות, כדברי רביה"ק שבענייני אכילה צריך ביותר להיזהר באומן, ולכך החמרנו בהרבה תחומים, בסינון המים, פירות קיץ לא נכנס אצלנו בכלל, למשל, את ה'רוביא' שומרים משנה לשנה, וכדו' הרבה הידורים להתרחק ככל האפשר ממכשלות רח"ל.

אחד מהעובדים הבכירים התעורר לבבו במשך השנים שהוא זוכה לעבוד במטבח, שכמו באיכות המאכלים צריך להשקיע את המקסימום כך גם בכשרות המאכלים, וכבר מעל שנתיים שהאברך היקר נכנס לעניין בכל

דמיונות מספרות

הר"ר יעקב אלחנן ריכטער שליט"א ירושלים

ב"ה זה היום קיוונו לו וצפינו לו, סעודות מלאים בטוב טעם ודעת, שיחות מטובי הדרשנים, ממש להפליא, לא הייתה הרגשה של חוסר בגשמיות, ממש 'לא לרעב ללחם כי אם לשמוע', וזה מה שאכן היה לשירות הציבור, לובי רחב ידיים, מה שמנגיש לך את השיחת חברים כעל טס של כסף.

פגשתי בהרבה אברכים שהם לא היו כ"כ מוכרים לי, מצפת או מערים אחרות שהם מלאים בדיבורים קדושים וטהורים, הם ממש חיים עם הרב'ה, זה היה כמו פינת יקרת בתוך עיר הגעגועים, כמו אומן של פעם.

הר"ר יצחק אייזיק דרדיק שליט"א בית שמש

האווירה שהייתה ב'קרית מורשת אומן', הייתה רוחנית וקדושה, אני אישית גם הרווחתי מזה כשכך היה לי רוגע נפשי שאני יודע שהילדים שלי נמצאים במקום זך ונקי כזה, מלא טהרה וקדושה, אני אישית הרגשתי כמו בפנימייה בישיבה, עם כל האהבה ואחוה, וגם אם אני יכול להוסיף, שהציבור הרגיש שהצוות הגשמי מכניס את כל הלב והנפש, כדי שיהיה מקום ראוי לשמו.

הר"ר צבי אריה מיימון שליט"א ירושלים

אחרי עשרים שנה ששהינו מחוץ לתיבת נח, מורגש היטב הצורך הנחוץ של 'תיבת נח' ראויה לשמה, ומורגש ההבדל המהותי בין השהייה ב'תיבת נח' לחוצה לה, וכמובן שהמקווה שנמצאת בתוך התיבת נח, היא נקייה מכל הסחי והמיאוס הרוחני והגשמי שנמצא מחוץ לתיבת נח.

זו הפעם הראשונה שאני מרגיש את עצמי בתוך מקווה ולא באזור רחצה, העניין הוא שמקווה וברסלב'ער חסיד הם תרין רעין דלא מתפרשין.

הר"ר שמחה בורשטיין שליט"א צפת

פשוט 'אוויר הנח והזך', כזה טוהר, פשוט לא נחסר ממנו כל, הן אצל הבחורים והילדים, הן אצל האברכים, גם בסעודות בשבת והחג, וגם ב'קאווע שטיבל', פשוט אתה מסתובב במתחם שאתה יודע שחשבו על הכל, 'מחוט ועד שרוך נעל', הכל חשוב להם, וכל אחד הוא כמו עולם ומלאו בשביל הוועד המארגן, ככה ורק ככה אפשר להגיע לר"ה, ליום גינוסיא דמלכא, כשאתה מרגיש ויודע מה זה מלכות.

הר"ר יעקב ירבלום שליט"א אלעד

אפילו שלא לקחתי מיטה עם בחדר משודרג, ישנתי במיטה ברמה רגילה, הכל שווה כדי להיות עם 'ההיימשיער' עולם, כשמגיעים לרב'ה על ראש השנה, וכשרוצים לעשות את ההמלכה באומן, כמאמר ד' קרייניצע איז אין אומן, זה לא שייך ללא שיחות ושיעורי הכנה, וזה מה שזכינו לשמוע ולהאזין, למגידים ודרשנים יראים וכשרים, ממש מהסולת נקיה, זה מה שנותן לנו את הכלים איך לגשת להמלכה הראויה.

הר"ר מרדכי שיף שליט"א ירושלים

יש לי חבר וידיד טוב, שבשנה שעברה היה מוכן לשלם לי שאני יילך לאכול ביחד איתו את סעודות השבת והחג באחד מהמתחמים הקיימים בימי הקיבוץ באומן, ועם כל זאת, סירבתי ללכת איתו, והוצרתי לשלם טבין ותקילין על השהיה במתחם 'קרית מורשת אומן', ולבסוף לא נפל דבר ארצה, זה התחיל כשנכנסתי בליל שבת למתחם הסעודות, ואני רואה מולי, שבע מאות איש ממש מסלטה ושמנה של אנ"ש, שרים ביחד זמירות שבת, בכזה דביקות עילאית, ממש ביטול הבחירה, גם רמת האוכל לא נגרע בכהוא זה, הכל היה טרי וטעים, מוגש בצורה הכי אסתטית ומכובדת.

בהתחלה הגעתי בגלל הזכות לתמוך בקריה קדושה זו, ועכשיו אני יכול לדבר גלויות, כבר עשרים שנה שלא היה לי כזה ראש השנה, בלי הצורך לדאוג מה הילדים שלי יראו או ישמעו, ובסוף הכל היה שווה, עד שאפילו לא הרגשתי בחוסר בכספי, והקושי ההליכה, ממש היו רגלי מוליכות אותי...

השנה בע"ה אני ישלם את המחיר ממש בשמחה, רק כדי להשתתף במתחם קדוש וטהור זה.

הר"ר ישראל נחמן ברש"צ שפירא שליט"א בית שמש

מה נאמר ומה נדבר, ממש טעם מיוחד ונועם עליון, מצד אחד אנחנו באומן אצל הרב'ה, מצד שני ההרגשה היא שאני נמצא בבית כנסת אצלינו בבית שמש, אי אפשר להסביר את זה, ממש א גישמאק, יש הרבה מקומות באומן, אבל כמו 'קרית מורשת אומן', לא קיים, פשוט לא קיים, הן מבחינה רוחנית ברוממות ובדביקות ואהבת חברים, והן מבחינה גשמית, באוכל מושקע ובשפע עצום, ממש השקיעו את כל הנשמה, אך ורק שהציבור יהנה על הצד היותר טוב.

הר"ר אלקנה אוירבך שליט"א ביתר עילית

הרגשנו התעלות מאד מאד גדולה, לא חסר כלום, יש סעודות, תפילות, אחדות נפלאה, ממש לא חסר כלום, רק צריך לקום ולעסוק בעבודת השי"ת, ללא שום מניעות, וגם החידוש הנפלא שיש לך מקווה במתחם, זה כבר ממש מעין עולם הבא.

עדויות שנשמעו:

המשתתפים
המבוגרים, מבן 50
ומעלה, שזוכרים
את הטעם המתוק
של הקיבוץ בשנים
מקדם, את הגילו
ברעדה מחד ואת
השמחה מאידך,
עם ההרגשה כי
רבינו כאן אתנו,
מתוך אהבת חברים
נאמנה, באו והודו בפה
מלא, על אשר זה שנים
שהמה משתוקקים לאותן
ימי ראש השנה נעלים
ומרוממים – והנה השנה זכו
לכך על מגש של כסף.

במוצאי ראש השנה, פנה הר"ר מ.ח. שליט"א (כבן 60)

אל אחד מחברי ההנהלה וכה היו דבריו:

"זה 30 שנה שאני זוכה לנסוע לאומן עם בני שיחי'. בכל שנה ניסיתי מקום לינה וסעודות חדשה, עקב שלא מצאתי מקום כלבבי, עם ההרגשה והאוירה הראויה לר"ה, כפי שחרוט בזכרוני ה'קיבוץ' בירושלים..."

והשנה, הוא סיים את דבריו כשקולו נשנק מדמעות של התרגשות, זכיתי לכך. אה! איזו ראש השנה! איפה הייתם עד היום? פה אשב כי אויתיה בעז"ה עד ביאת המשיח, עם כל ילדי שיחי', תוכלו כבר עכשיו לרשום אותי לשנה הבאה..."

באופן אחר תיאר בפנינו הר"ר מ. ש. שליט"א (כבן 50):

היו שנים שלצערי הסבל שלי בימי ר"ה היה רב. היום הגדול ביותר, אצל הרבי, שכל העולם תלוי בזה. ואכן, אני כאן באומן, אבל מחפש את שאהבה נפשי לחוש מעט רוממות, הסעודות חפוזות ואני צמא למעט דיבורים למעט חיזוקים לאווירה אליה הייתי רגיל בשנים עברו בימי הקיבוץ בירושלים, היכן הדיבורים של הרבי? היכן השמחה והריקודים? היכן ההיימישע מאכלים לחוש קצת את אווירת היו"ט?!

עד כדי כך, שנה שעברה כבר הוחלט אצלי, כי למרות כל הקשיים, אני אחשוב ברצינות על קניית דירה משלי באומן, למרות שאני כבר עומד בתוך תקופת נישואי הילדים שיחי', שלא מקילים בצד הכלכלי, אבל הרגשתי כי כלו כל הקיצין. אני חייב את זה בשבילי ובשביל ילדי הנשואים והנכדים שיבואו עוד מעט בעז"ה כך נרגיש ביחד שמחת יו"ט כראוי.

ברגע האחרון שמעתי את הבשורה של "קרית מורשת אומן" והחלטתי לתת לעצמי צ'אנס אחרון, ומה אומר? כבר אין צורך בשום תוכנית, לא יכול להיות יותר טוב מזה!

אה! איזו זכות היא זו, לסעוד בימות החול ובשבת ויום טוב, עם החברים מהכולל, מהחבורה, מהביהמ"ד, איזו אווירה מרוממת השמורה בבלעדיות לשבתות ההתאחדות של "מורשת הנחל" המפורסמות, המחדשים כנשר נעורינו.

אמרתי לבני שיחי', לזה ציפינו וייחלנו. ובעז"ה אקרא גם לחברי וידידי ואודיע להם, כי מי שרוצה לחוות ראש השנה של הרבי בחיות דקדושה באמת – זה המקום!

כה לחי! חזקו ואמצו והשי"ת יתן לכם כחות הגוה"נ והממון הרב הנצרך לכל המערך האדיר הזה, שתזכו לשלם במהרה את כל ההוצאות המרובות ולהמשיך בעוד פעולות נשגבות כאלו ויותר ויותר.

ההרשמה הרשמה

בחסדי הש"ת החלה ההרשמה ל'קרית מודשת אומן' בה גשהה בצוותא חדא בימי ר"ה הקדושים באומן, בישוב הדעת ומנוחת הנפש ואווירה מרוממת בקדושה וטהרה

\$ 520 קומה משודרגת	\$ 480 קומת רגילה	\$ 460 *קומת 'בני הנעורים' מיוקד, כחצווי תוספות והתקנים ואלו אף ורק אצל נציגי חבורות הבחורים	המחיר הוא לאש"ל מלא לכל ימי השהות: ארוחות במשך ימי השבוע סעודות שבת ויו"ט. כיבוד קל וקאווע שטיבל 24 שעות.
\$ 40 מחיר מקומה	\$ 30 תוספת למיטה תחתונה		

הקריה תפתח ביום שלישי כ"ו אלול בבוקר, ותסגר ביום שלישי ד' תשרי בבוקר

הנציגים ברחבי הארץ

ביתר עילית	הר"ר יצחק גולדשטיין הי"ו - 0527692687
ברכפלד	הר"ר שמואל שיף הי"ו - 0554012834
קלון	הר"ר ברוך טנצמן הי"ו - 0527158185
אור צדיקים	הר"ר אביש הרשקוביץ הי"ו - 0534143105

בני ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155
אלעד	הר"ר יעקב ירבלום הי"ו - 0527135144
צפת	הר"ר יהושע בייסה הי"ו - 0583221910
הר"ר שמחה בורשטיין הי"ו - 0583217954	

הר"ר נתן פראנק הי"ו - 0527105778	
הר"ר נחמן שיף הי"ו - 0534159187	
הר"ר נתן שמואל דורפמן הי"ו - 0548495213	
הר"ר מאיר פוקס הי"ו - 0548488946	
הר"ר נחמן חשין הי"ו - 0527641442	
הר"ר שלום פראנק הי"ו - 0556753338	
הר"ר שמעון קלפחולץ הי"ו - 0583294243	

קריה	אור הנחל	נחלת חן	רמה ג'	ד' 1	ד' 2	ד' 3
------	----------	---------	--------	------	------	------

ירושלים	ביתמ"ד מא"ש הר"ר אברהם י. בלום הי"ו - 0548561903
אור אברהם	הר"ר נחמן ליכטנשטיין הי"ו - 0583204637
אנשי מוהר"ן	הר"ר שמואל קורנהויזר הי"ו - 0556783448
חבורת בחביבותא	הבת"ח צבי יוסף היילברון בית שמש
תמימי דרך	הר"ר חיים ציציק הי"ו - 0548485412
אנשי הצדיק	הר"ר שמעון פישר הי"ו - 0548437785

קומת בני הנעורים - חבורות הבחורים בית שמש	קומת בני הנעורים - חבורות הבחורים בית שמש
הר"ר אלימלך חשין הי"ו - 0527178099	הר"ר אלימלך חשין הי"ו - 0527178099
הר"ר נתן פראנק הי"ו - 0527105778	הר"ר נתן פראנק הי"ו - 0527105778
הר"ר אלעזר קעניג הי"ו - 0504125350	הר"ר אלעזר קעניג הי"ו - 0504125350

קומת בני הנעורים - חבורות הבחורים ירושלים	קומת בני הנעורים - חבורות הבחורים ירושלים
הר"ר נחמן ליברמנט הי"ו - 0583266831	הר"ר נחמן ליברמנט הי"ו - 0583266831
הר"ר ישראל הרשקוביץ הי"ו - 0583250148	הר"ר ישראל הרשקוביץ הי"ו - 0583250148

רכז רשמים וקבוצות:

הר"ר שמעון צבי שיינברגר הי"ו - 053-4131767